

TRENCANT EL SETGE PÀGINES 14 I 15

Més de 15.000 persones es manifesten per Barcelona per denunciar la brutalitat dels Mossos. Els estudiants i centenars d'activistes dels moviments socials burlen la iniciativa de l'alcalde que pretenia burocratitzar la Barcelona del turisme.

PRESONS A PORTUGAL PÀGINA 18

Tretze anys més tard, judici contra els '25 de Caxias', acusats de motí, destrucció de béns públics i incendi a la presó de Forte de Caxias. Va ser el final de més de dos anys de lluita contra la superpoblació i les condicions infrahumanes als penals.

SERVANDO ROCHA PÀGINA 28

Entre altres coses, és fundador de l'editorial La Felguera, on ha publicat diversos llibres sobre contracultura, rebel·lió i lluita armada i, recentment, ha editat *Agotados de esperar el fin. Subculturas, estètiques y políticas del desecho*.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N133

1 d'abril de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'empresonament del cap del Grup VI revela que usava una doble identitat

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

El policia nacional, imputat en el cas dels prostíbuls de Castelldefels

ELOI DE MATEO

Accions per la llibertat d'Enric Duran

Una dotzena de persones es van despullar mentre diversos centenars es concentraven a les portes de la Borsa de Barcelona el 26 de març

Convocatòries proavortament davant les antiavortistes

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

Manifestació contra els culpables de la crisi

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 12

Conflictes veïnals a la Barcelona rebel

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Els estats juguen un paper nacionalitzador

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Saura no expedienta cap mossos per les càrregues del 18-M

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINES 9-10, 14-15

Probablement era una les compa-reixences parlamentàries més esperades dels últims anys. Joan Saura i Laporta, conseller d'Interior, havia assegurat que prendria mesures si certificava que el 18 de març s'havien comès errors. Durant la seva exposició davant de tots els partits polítics i els mitjans de comunicació, va assegurar que l'actuació dels Mossos havia estat desproporcionada i poc idònia. Tot i aquestes conclusions, va certificar que no s'obriran expedients contra cap agent del cos. La presència de Joan De-lort al costat de Saura feia preveure que no es depurarien responsabilitats més enllà del cessament del director general de la policia, Rafael Olmos.

Una seqüència d'imatges demostra que G. Valle no va ser ferit per un martell, com al·leguen els Mossos.

EDITORIAL

Mentides subvencionades

Governi qui governi, sempre és el mateix. Els partits que ostenten -i han ostentat- el poder tenen amistats que creen diaris digitals, associacions, plataformes, etc. amb un únic objectiu: repartir els diners que paga la ciutadania entre la militància a l'ombra.

Mentre s'omplen la boca parlant de plans de rescat, estratègies i invencions per pagar pedaços a una crisi que sempre paguen les mateixes persones -que no solen ser les amistats dels partits governants ni els fabricants de cotxes ni els directors d'oficina bancària ni les persones que ens manen a la feina -, es dediquen a crear mentides per invertir-hi i que, a la llarga, els diners acabin tornant a la seva butxaca.

Sovint són mentides on no s'inverteix per res, només en les dietes del president, del vocal o de l'amistat de torn que els fa un pdf. Si

tenen alguna persona contractada, ho fan a través de plans d'ocupació que, lluny de crear -a la llarga- llocs de treball (la gran falsa panacea que publiciten els governs que subvencionen aquestes entitats, plataformes o diaris), serveixen per evitar que l'entitat hagi de gastar ni un cèntim i que, passats sis mesos, es renovi de dalt a baix la plantilla minsa, amb la clara premissa d'anar sumant feines precàries. I sempre hi ha la possibilitat de tancar la paradeta de cop i volta -normalment ho fan quan canvia el color del govern, tot i que no pas el tarannà- i si, com en el cas d'un mitjà de comunicació, calen acomiadaments, es fan i ja està. I és que, els que manaven a la paradeta, crearan una nova mentida o els recol·locaran on més els convingui, amb l'objectiu de continuar acumulant els diners que paga la resta i reservar-los com a cèl·lules dorments per quan els vents tornin a bufar a favor seu.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Temps o rellotge

Lluc Salellas
directa@setmanaridirecta.info

Et despertes. Si no ho recordes malament, aquell dia entres a treballar a les vuit perquè és un dia qualsevol d'una setmana rutinària d'un any a l'atzar. El company de pis et recorda que t'has compromès a anar a la immobiliària abans de les quatre. A dos quarts de nou del vespre tens l'assemblea del col·lectiu, just després de fer el toc amb aquella amiga que fa temps que no veus i amb qui has quedat en un petit racó de la ciutat quan les campanes repiquen les set del vespre. De sobte, però, et ve al cap que abans de dos quarts de deu hauries de passar pel centre social a buscar la comanda de la cooperativa de verdures ecològiques i que, a les sis, hi ha una concentració a la plaça de la vila per denunciar l'actuació de la policia davant les protestes estudiantils. Sembla que el dia es fa curt. Com si no en tinguessis

prou, l'àvia et truca dient que l'hauries d'ajudar a portar uns paquets abans de les quatre i que, llavors, et convidarà a un cafè al qual no et pots negar per cortesia i a més -què nassos!!- tens ganes de gaudir una mica d'ella i de tota la saviesa popular que posseïx dins la seva caixa de la memòria. Per sort, aquella cita amb els del gas que tenies adjudicada a les cinc de la tarda s'ha suspès i el concert del grup de moda dels moviments socials és l'endemà a dos quarts d'onze de la nit, a la sala dels afores de la ciutat. Fa poc més d'un minut que t'has aixecat del llit i ja has definit aquest llamp d'agenda. Com si no fos penós en si, tot plegat s'agreuja quan, per sorpresa, t'adones que has perdut el rellotge i el mòbil. Surts al carrer i no pares de mirar als racons i als canells de la gent per satisfer l'obligació artificial de conèixer a quina hora vius. Evites comprar-te un rellotge per raons evidents i recordes amb certa nostàl-

gia aquelles rutes per les muntanyes quan l'hora t'era igual i et guïaves únicament pel sol, les ombres i els somriures dels companys. Ara, immers en la ciutat de les presses, viure sense hora es converteix en un suplici. Et preguntes com pot ser que tu -que et creus entre els més revolucionaris de l'univers- hags caigut en aquest parany tan senzill. T'adones que la vida la construïm sobre bases que ni tan sols nosaltres fixem i que, més que aprofitar el temps, ens dediquem a fer simple seguidisme d'unes broques creades uns segles enllà. Et sents ridícul. Ho reconeixes. T'enrabies. Un cop has acabat de treballar, tornes a casa i recuperes el mòbil amb el qual "t'integres" de nou a la ciutat. Les reflexions fetes i l'empipament s'esborren i continues igual que abans d'escriure el text. Quin fracàs. Deu ser allò que descriu l'artista Sanjosex: "El ritme que ens imposen és el ritme que ens fa viure perduts! Muts! Sense esperances".

COM S'HA FET

Aquesta setmana dues persones han deixat de participar en el col·lectiu per discrepàncies amb el funcionament i els continguts del setmanari. Evidentment, és un fet que ens entristeix. Però també és una cosa inherent a qualsevol col·lectiu humà. Esperem que les crítiques ens serveixin per construir i no pas per destruir i que, algun dia, puguem tornar-ne a parlar amb elles.

D'altra banda, aquesta setmana hem rebut un mail sorprenent de Mayka Navarro, periodista d'El Periódico. Ens demanava les més sinceres disculpes per haver publicat al seu diari la pàgina cinc del número 132 de la DIRECTA on sortien les cares de quinze mossos d'esquadra que van protagonitzar agressions el 18 de març. Segons ella, la pàgina li va arribar com si es tractés d'un full volant i no com un reportatge del nostre setmanari. Es va comprometre a rectificar l'endemà. Al text de rectificació, però, en cap moment no va reconèixer haver manipulat ni tergiversat la informació.

Finalment, volem saludar la nostra riallera editora, que s'ha posat malalta i, a més, s'ha perdut per l'Hospitalet per venir a editar (ànims!). I als companys i companyes del Diagonal que ens van visitar dissabte (d'assemblea i de festa, molt bé!).

Fe d'errades:

La il·lustració de portada de la setmana passada no anava signada per un error de la redacció, ho sentim molt. És de l'Aquiara.

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

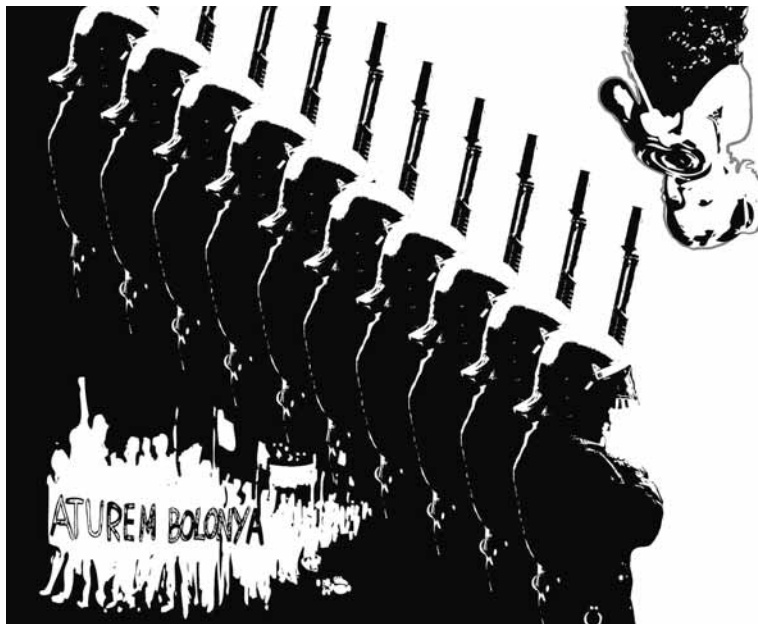
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tania Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

EL RACÓ IL·LUISTRAT

PERE TUBERT JUHE

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-

NoDerivs- NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> Aquesta setmana la DIRECTA inicia una minisèrie de dos reportatges per fer un repàs ràpid als conflictes veïnals més destacats de tot Catalunya. Comença amb tres pàgines dedicades a la ciutat de Barcelona que analitzen les misèries que mostra l'altra cara d'una ciutat mitificada i publicitada arreu del món. I, al proper número, tres pàgines més sobre els conflictes entre veïnats i ajuntaments de tot el país: del Marèsme al Baix Llobregat, passant per Girona, Lleida o Sallent.

BARCELONA · EL PLA DE CONSTRUIR 1.600 PISOS EN UNS TERRENYS DESTINATS A EQUIPAMENTS MANTÉ EN PEU DE GUERRA LES CORTS

La requalificació polèmica del Miniestadi resta encallada per la manca d'acord

Eugènia Riera
redaccio@setmanaridirecta.info

L'impacte urbanístic que suposaria pel barri de les Corts tirar endavant el projecte de requalificació dels terrenys del Miniestadi del FC Barcelona manté en peu de guerra el veïnat de la zona. El sòl en qüestió està catalogat com a terreny destinat a equipaments al Pla General Metropolità, però la intenció del consistori i del Barça és transformar-lo en sòl urbà un cop s'enderroqui el Miniestadi i construir-hi 1.625 pisos. Una operació qualificada de *pelotazo* urbanístic pel veïnat, ja que permetria que el club financés la futura remodelació del Camp Nou, a càrrec de l'arquitecte anglès Norman Foster, que demana un pressupost de 250 milions d'euros.

“Els serveis públics no poden entrar en aquest mercadeig”

Si bé el projecte de l'Ajuntament preveu que un 40% dels pisos siguin de protecció oficial, el veïnat considera que és insuficient. Acceptarien la construcció d'alguns habitatges protegits i per a joves, però reivindiquen que la major part del sòl es destini a equipaments pel barri, que és el que marca la llei. La secretària de l'Associació de Veïns de les Corts, Adela Agelet, subratlla que el districte ha tingut un creixement insostenible els últims anys -ha arribat als 95.000 habitants- i assegura que hi ha un deficit d'equipaments important, sobretot sanitaris: “El barri necessita un centre d'assistència primària, una escola bressol, un centre per la gent gran, zones verdes...Tot això faria una ciutat més acollidora -que és el que volem tots els veïns- i no més blocs de pisos, cosa que desbordarà encara més el districte”. L'oposició veïnal se suma a les discrepàncies que hi ha dins del

Pancartes contra la recalificació del miniestadi a les Corts

govern municipal -ICV, soci del PSC, defensa que l'edificació es limiti a un miler d'habitatges- i a les retencions expressades pels grups de l'oposició, especialment ERC i el PP. Tot i això, l'alcalde Jordi Hereu ja ha dit que la seva intenció és tancar la requalificació aquest mateix any.

Possibles compensacions

Per superar els entrebancs, l'Ajuntament busca obtenir compensacions a la requalificació del Miniestadi per part del Barça, és a dir, que no es faci a canvi de res. De fet, Hereu ha dit que la remodelació d'un espai urbà “està vinculada a unes regles del joc que impliquen compensacions”. Tot i no especificar quines han de ser aquestes compensacions, el primer suggeriment de la directiva blaugrana va ser cedir els 136.830 metres quadrats que té a la ciutat esportiva de Sant Joan Despí i els 79.845 metres quadrats que té a Viladecans.

Aquesta possibilitat, però, ha tornat a topar amb el veïnat i també amb la Generalitat. D'una banda, les associacions veïnals ho han considerat un “despropòsit” perquè no els suposaria cap benefici. Segons explica Agelet: “Ens han proposat que, a canvi de perdre els terrenys del Mini, tindrem dues zones per equipaments a trenta quilòmetres de Barcelona: això no té cap sentit. Qui anirà a l'escola bressol de Viladecans? Els veïns de les Corts?”. D'al-

tra banda, el Departament d'Obres Públiques ho ha desestimada perquè Sant Joan Despí és una zona ja acabada i perquè els terrenys de Viladecans formen part d'un aiguamoll ca-

“Els serveis públics no poden entrar en aquest mercadeig”

talogat com a zona de protecció biològica especial. De tota manera, tant la Generalitat com l'Ajuntament han proposat a la institució que presideix Joan Laporta que comprí nous terrenys al Baix Llobregat, una via que, segons fonts del FC Barcelona, pot ser la solució a la paral·lisi actual.

No al mercadeig

Pel veïnat de les Corts, les possibles contrapartides que trobi el Barça per aconseguir el canvi de qualificació de la parcel·la del Miniestadi demostren que “tot s'hi val per l'especulació urbanística”. El problema de fons, diu Adela Agelet, és que l'Ajuntament i el Barça “tenen la concepció que tot es pot mercadejar i haurien de saber que els serveis públics no poden entrar en aquest mercadeig”.

Els veïns i veïnes lamenten que l'alcalde Hereu no els hagi rebut mai

per escoltar les seves reivindicacions i també sospiten que el consistori i el club estan allargant el conflicte per esgotar la paciència dels opositors i evitar que passi com amb el projecte Barça 2000 de l'aleshores president Josep Lluís Núñez que, al final, va quedar en no-res gràcies -en part- a la pressió social. Davant d'aquesta possibilitat, la responsable de l'Associació de Veïns de les Corts afirma: “Nosaltres no ens cansarem i no ens esgotaran la paciència perquè la normativa està al nostre costat. Reivindiquem una cosa justa i sabem que tenim raó”. Preguntada per si veuen el futur amb preocupació, Agelet diu: “No estem desesperats ni tampoc amonats perquè no veiem que la lluita estigui perduda. Continuarem fent pressió amb accions de protesta perquè se'ns escolti. Perquè tenim el recolzament del barri i de les entitats de les Corts”.

Neguit per la coberta de Foster

La falta d'una sortida per als terrenys del Miniestadi manté aturat, de retruc, el projecte de remodelació del Camp Nou de l'arquitecte Norman Foster per falta de finançament. I davant el retard, la directiva blaugrana s'ha començat a impacientar. En un principi, l'equip de Laporta preveia començar les obres aquest any i poder-les tenir enllestides cap al 2012, però ara aquest objectiu sembla que no s'aconseguirà.

És per això que, la setmana passada, Laporta va advertir que l'arquitecte està neguitós i que vol parlar amb l'alcalde de la demora de les obres.

El projecte de Foster consisteix a ampliar l'aforament de l'estadi -que passaria de les 98.000 localitats actuals a 104.000-, augmentar la zona de llotges i fer una coberta per totes les grades. Unes obres que,

La falta d'una sortida per als terrenys del Miniestadi manté aturada la remodelació del Camp Nou per falta de finançament

a priori, no afecten el veïnatge però que, a la llarga, també poden tenir conseqüències negatives per la sostenibilitat del barri i causar més problemes de mobilitat, especialment els dies que hi ha partit al Camp Nou, durant els quals prop de 27.000 vehicles ocupen l'entorn de l'estadi i col·lapsen les entrades i sortides.

, de dalt a baix

BARCELONA · LES ASSOCIACIONS DE VEÏNS CRITIQUEN SOBRETOT LES REFORMES URBANÍSTIQUES PROMOGUDES PEL GOVERN DEL PSC I ICV

L'oposició veïnal multiplicarà els conflictes amb l'Ajuntament de Barcelona

PERE ALBIACH

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

L'última setmana d'octubre de 1990 va esclatar un motí veïnal al barri de Besòs, a la frontera indistingible entre Barcelona i Sant Adrià de Besòs. Els destinataris dels plans urbanístics per millorar el litoral de la capital –reforma del Moll de la Fusta, eliminació dels *chiringuitos* de la platja, construcció del barri de la Vila Olímpica, remodelació del Poble Nou– van sortir al carrer per dir prou. La Generalitat volia construir 196 habitatges al Solar de la Palmera per recol·locar la gent desallotjada dels barris de Via Trajana, La Catalana i La Mina, mentre bona part del veïnat reclamava des de feia tretze anys que l'espai es dediqués a construir equipaments. Centenars de veïns i veïnes van intentar impedir l'inici de les obres –al marge de l'associació de veïns– i fins i tot van atacar els treballadors de la constructora. Milers de persones més es van manifestar pel barri i van topiar violentament amb la policia durant prop d'una setmana. L'antropòleg Manuel Delgado, que recorda l'episodi al seu llibre *La ciudad mentirosa*, assegura que aquell va ser "el motí urbà més important del país des de la Guerra Civil". Una editorial de *La Vanguardia* qualificava els fets com "la intifada del Besòs".

Aquest any, precisament, es commemorarà el centenari de la Setmana Tràgica. Barcelona ja no és la Rosa de Foc ni la ciutat de les bombes i ja no es construeixen barricades als carrers del barri Gòtic. Tanmateix, els successius governs del PSC a l'Ajuntament de Barcelona –des de la restauració de la demo-

tots els districtes de la capital catalana. El motiu de xoc principal són les reformes urbanístiques. Segons denuncien les associacions veïnals, el govern format per PSC i ICV-EUiA sovint ha procedit amb "superbia" i "sense diàleg" i només s'ha assegut a negociar amb veïns i afectats quan els conflictes han arribat als mitjans de comunicació. El setmanari *DIRECTA* ha volgut fer un mapa, no sistemàtic i obert a la seva actualització, de la conflictivitat social existent a la ciutat.

Segons les associacions veïnals, l'Ajuntament només s'ha assegut a negociar quan els conflictes han arribat als mitjans

Del Xino al Raval

El centre de tots els conflictes de la capital és l'actual districte de Ciutat Vella. Recentment, l'antropòleg Albert López Bargados, professor de la Universitat de Barcelona, explicava a aquest setmanari que, durant tot el segle XX, els barris del centre de la ciutat han tingut una "vitalitat, un dinamisme i un sentit del civisme exagerat". A partir dels inicis de segle, el casc antic barceloní, –des de l'antic barri *Xino* fins a l'actual Raval– va concentrar les grans masses obreres industrials i, actualment, ha servit de punt d'acollida per bona part de les comunitats d'origen estranger –pakistanesos, indis, marroquins, dominicans o filipins, sobretot– que han arribat a la ciutat durant els últims deu anys.

Dels anys 90 ençà, el veïnat ha vist –a cops pintant; a cops beneficiant-se'n–

cràcia fins a l'actualitat– no han aconseguit evitar la multiplicació de conflictes en una ciutat acostumada a les desavinences i els retrobaments.

A dos anys de les properes eleccions municipals de 2011, l'alcalde Jordi Hereu s'enfronta a una vintena de conflictes veïnals d'importància a pràcticament

Concentració en defensa de la Barceloneta a la plaça Sant Jaume, març de 2008

1 EL 'PELOTAZO' DEL MINIESTADI

Futura requalificació dels terrenys del Miniestadi de sòl esportiu a sol edificable. El setembre de 2008, l'Ajuntament i el Barça van assolir un principi d'acord per construir prop de 1.600 pisos. La coordinadora de veïns s'hi va mostrar en contra per la manca de planificació general i de sensibilitat cap a les necessitats socials del barri.

2 SOS TIBIDABO

Inauguració d'una muntanya russa al parc d'atraccions del Tibidabo i tala d'un centenar d'alzines. En el fons, hi ha l'enfrontament entre ecologistes, veïnat i ajuntaments de l'àrea sobre el futur del Parc Natural de Collserola i la Xarxa Natura 2000. Tot i que s'ha augmentat el nombre d'hectàrees protegides, també es preveu construir nous equipaments a zones forestals encara verges.

3 L'HOTEL DEL PALAU DE LA MÚSICA

Futur hotel promogut per l'Orfeo i el Palau de la Música just davant de l'edifici històric. La Generalitat ha obligat l'arquitecte Oscar Tusquets a reformar el projecte perquè preveia l'enderrocament d'edificis modernistes. El veïnat, però, demana reduir la concentració d'hotels turístics de luxe al barri i donar més espai per a equipaments.

4 HOTEL AL PORTAL DE SANTA MADRONA, AL RAVAL

Després de la controvertida construcció de l'hotel Barceló Raval a la Rambla del Raval, uns metres més al sud i en un lloc més cèntric –al Portal de Santa Madrona–, es preveu la construcció d'un altre hotel de cinc estrelles destinat al turisme de luxe. Segons les associacions de veïns, als solars que hi ha ara s'hi haurien de fer habitatges protegits.

5 EL TGV A SANTS I A L'HOSPITALET

A Barcelona, la connexió del Tren de Gran Velocitat va causar innombrables i gravíssims problemes de circulació de trànsit, al petit comerç i fins i tot a l'estructura de molts edificis durant més d'un any. Ara, tot i que sembla que els problemes del TGV es traslladen a l'Eixample i la Sagrera, encara hi ha zones del barri de Sants i de la ciutat de l'Hospitalet afectades per les obres.

6 EL CARMEL, BARRI OBLIDAT

Després del col·lapse provocat per l'esvoranc del metro, el govern Zapatero va anunciar una pluja de milions per reformar el barri. Després de 50 anys d'oblit i marginació, el pla del Carmel afectarà 1.300 persones i prop de 500 hauran d'abandonar la seva llar a canvi d'unes indemnitzacions que el veïnat considera insuficients.

Alguns dels conflictes al mapa de la Barcelona rebel

conflictes durant el 2009

com la política urbanística dels successius governs del PSC i els socis d'ICV-EUIA o ERC (fins l'última legislatura) canviava la fesomia del barri en pocs anys. Almenys fins ara, segons López Bargados, "el barri ha sobreviscut als esforços de control i gentrificació practicats pel poder". Com diria el seu company Manuel Delgado de la Facultat de Geografia i Història de la UB, instal·lada fa dos anys al Raval: "Allò urbà ha resistit allò ciutadà". És a dir, els habitants del barri han resistit davant el model de ciutadania que desitjarien que hi hagués les institucions polítiques. Ni les botigues *fashion* i modernes ni la gentrificació demogràfica ni l'ordenança cívica ni la intensificació del control sobre l'espai urbà no han aconseguit acabar amb la imatge de barri canalla, transgressor i perillós del Raval barceloní.

No tot és urbanisme

Però no tots els conflictes són urbanístics. La crisi econòmica -que segons les enquestes és la principal preocupació de la ciutadania barcelonina- empitjorarà encara més la taxa d'atur, dificultarà l'accés a l'habitatge digne o farà necessària una major atenció als equipaments socials. En conseqüència, al llarg de 2009, el nombre de conflictes entre veïnat i Ajuntament fins i tot podria créixer. Durant l'any 2008, per exemple,

Barcelona va veure augmentar la xifra de ciutadans en situació d'exclusió social atesos pels serveis socials. Un total de 4.485 persones, un 11,8% més que l'any anterior, van ser acollides en alguna de les 738 places residencials per persones sense domicili de què disposa l'Ajuntament. L'atenció als centres de dia es va disparar un 59% i, pel que fa als

El nombre d'usuaris als menjadors socials va augmentar i aquests els van fer servir amb més freqüència

menjadors socials, no només va augmentar un miler el nombre d'usuaris sinó que, a més, aquests els van fer servir amb més freqüència. Es van servir 339.573 àpats, un 28% més que el 2007.

Per tant, ara, les associacions de veïns es pregunten si cal continuar apostant pel creixement i els grans projectes de remodelació urbanística o centrar el pressupost en l'atenció a la gent més afectada per la crisi econòmica.

7 SALVEM VALLCARCA

La conversió de l'avinguda Vallcarca en un vial ampli per oxigenar el trànsit circulatori de la ciutat cap a la ronda de dalt provocarà l'eliminació de desenes d'edificis i de tot el barri antic de cases baixes de Vallcarca. La implicació de Núñez i Navarro fa més difícil l'intent dels opositors de paraitzar les obres. Un dels llocs emblemàtics que serà enderrocat és el *meublè* anomenat La Casita Blanca.

8 ELS ASCENSORS DE LA BARCELONETA

L'Ajuntament va fer marxa enrere després de mesos de protestes veïnals al pla dels ascensors del barri de la Barceloneta i estudia diferents alternatives per millorar l'accessibilitat dels habitatges del barri. El projecte inicial, que pretenia construir ascensors als edificis, obligaria a expropiar centenars d'habitatges.

9 L'HOTEL VELA, SOBRE EL MAR

El projecte de l'Hotel Vela que ja s'està construint als terrenys del port de Barcelona -per evitar la llei de Costes, que prohibeix les edificacions a primera línia de mar- va ser aprovat l'any 2001 amb l'acord de l'Autoritat Portuària, la Comissió d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona i el govern de la Generalitat de Jordi Pujol. Després, el govern tripartit també hi va donar suport. L'hotel tindrà 450 habitacions i, a la base, un gran edifici recreatiu i d'oficines que ocuparà uns 129.000 metres quadrats.

10 ESPECULACIÓ AL RAVAL

La gentrificació, l'assetjament immobiliari i l'especulació urbanística al Raval són les situacions més greus d'un barri marginat històricament, però que el *boom* turístic dels anys 90 ha situat al punt de mira de l'Ajuntament i de les empreses immobiliàries i de consum. Una de les polèmiques actuals més importants és la regulació dels pisos turístics al barri.

11 ESTÈTICA I PLACES DURES A LESSEPS

Una de les queixes de moltes persones residents i visitants de Barcelona, des dels infants fins a la gent gran, és la fredor i el gris de les places dures de la ciutat, sobretot a barris com Gràcia o Sants, on la vida comunitària a les places era -i encara és- fonamental. La demanda incompleta repetidament per l'Ajuntament és el retorn a les places de sorra, plantes i arbres.

OPINIÓ

Iolanda Guillaumot · Periodista

El mite de Barcelona

Basat en la lectura de 'La ciudad mentirosa' de Manuel Delgado

OLGA CAPDEVILA

Barcelona projecta una imatge de platges, oci nocturn i gastronomia a bon preu. Tanmateix, les platges estan plenes i brutes, l'oci nocturn està controlat i mal vist i, avui, la cuina catalana es basa en paella passada i sangria caríssima. Barcelona, en paraules de l'antropòleg Manuel Delgado, s'ha constituït en l'escenari d'un frau i d'un fracàs. Al llibre *La ciudad mentirosa. Fraude y miseria del modelo Barcelona* (Catarata, 2007), Delgado acota el mite: "El frau de l'actuació de polític i urbanistes que van concebre el model Barcelona a través de la promoció de la ciutat. Barcelona és una *top model*, una dona que ha estat entrenada per mantenir-se atractiva i seductora, que es maquilla per després exhibir-se o ser exhibida a la passarel·la de les ciutats *fashion*, el més in en matèria urbana. Aquesta és la Barcelona de l'èxit, la que està de moda, tal com demostra la fascinació que aixeca entre els turistes de tot el món".

D'una banda, és un model comercial, un producte de màrqueting. Barcelona està col·locada al mercat. Les ciutats només es poden vendre a si mateixes com a imatges. Ni Barcelona ni cap ciutat no produeix res ara mateix. És un producte, un *spot* publicitari... D'altra banda, el que fa especial el model de Barcelona és la manera com s'ha convertit en l'alfa i l'omega. Barcelona s'ha presentat davant la resta de ciutats com un model a seguir de convivència, pau i *bonrotllisme*. Una majoria social que calla o, com a màxim, s'abste i un munt

de gent que lluita per venir a la ciutat, ja sigui a fer turisme, a estudiar o a okupar cases. "Barcelona és cartó pedra i pur teatre. Tot és una impostura generalitzada", exhortava Delgado en una entrevista recent a la DIRECTA. En realitat, l'objectiu ha estat definitivament assolit: no importa el que sigui Barcelona, el que importa és el que sembli Barcelona. Les definicions ja s'han fet: han guanyat. És com anar a Terra Mítica o Marina d'Or. "Tot és mentida. Tots som extres. Fins i tot els okupes són part del decorat", conclou Delgado a la mateixa entrevista.

El mite de Barcelona vol convèncer els seus propis habitants d'un model basat en l'eliminació de tot tipus de conflictes

El mite de Barcelona vol convèncer els seus propis habitants d'un model basat en l'eliminació de tot tipus de conflictes, però no per la via de la superació o de la solució, sinó per la via d'amagar o marginar tot allò que no generi riquesa. Avui dia, després d'anys de control del poder i de grans reformes arquitectòniques, la capital catalana s'ha convertit en

un parc temàtic gegant. Delgado enumera el procés de deconstrucció i, alhora, de construcció del mite: "La gentrificació dels centres històrics -degudament expulsada la història d'ells-, la terciarització laboral -que implica la reconversió de barris industrials sencers-, la dispersió d'una misèria creixent que no s'aconsegueix ocultar, el control sobre un espai públic cada cop menys públic, etc".

L'espai públic, un lloc a debat

Les administracions públiques -Ajuntament, Generalitat, Estat- i les grans empreses privades han treballat durant anys en una campanya mediàtica per imposar una imatge de postal de la ciutat sense conflictes i en pura harmonia. Aquesta imatge ha esborrat qualsevol element que pogués desmentir la imatge d'un espai públic expurgat de qualsevol ingredient de conflictivitat. L'Ajuntament ven la imatge d'una ciutat on la gent pot passejar, menjar i, sobretot, comprar al carrer. Però, després, no vol que ningú es passi de la ratlla, que ningú faci un ús "excessiu" i que ningú es cregui que la ciutat és "seva". No hi ha dubte que tots voldrien un espai públic a la seva mida.

L'Ajuntament i els seus buròcrates consideren l'espai públic com aquell buit entre construccions que només cal omplir de forma adequada als objectius dels promotors i de les autoritats. El seu propòsit és evitar els conflictes, controlar la vida, garantir la bona fluidesa, els usos adequats, els significats desitjables i, com diu Delgado, "un espai higiènic i ben pentinat".

, impressions

Flavia Ruggieri · Membre de l'Assemblea de Barri de Sants
opinio@setmanaridirecta.info

L'organització del conflicte en la crisi global

En els darrers temps, el capitalisme, amb una insistència gairebé invasiva, es declara en crisi. Una crisi que es manifesta inicialment com a financera a mitjans de 2007 i que, un any i mig després, comença a colpejar amb força la dita economia *real*. L'atur augmenta, les empreses tanquen, es produeixen fallides, augmenten la morositat i els desnonaments...

Les causes generals de la crisi són intrínseques a la pròpia dinàmica d'acumulació capitalista. Si als setanta l'augment del preu del petroli va ser el pretext per fer una reestructuració productiva i social, actualment, el detonador de la crisi financera han estat les hipoteques

Cal promoure pràctiques col·lectives i concretes de cooperació social

subprime. I és que la superació de les contradiccions capitalistes fonamentals no es pot fer des del propi capitalisme. Per tant, la crisi és simplement un marc teoricopolític per desenvolupar una estratègia capitalista, un model

cíclic estructural amb el qual el capital es reproduceix incessantment. Creiem que la retòrica de la crisi és la fórmula per avesar-nos, encara més, a una subordinació total a la precarietat de les nostres vides.

Subvencionar la banca, disciplinar la societat

La resposta a la crisi, causada per la desregulació del mercat financer nord-americà, s'està presentant en forma de paquet de mesures destinades a regular els mercats financers. Els països de l'euro han decidit permetre la concessió d'*ajudes públiques* per la recapitalització dels seus bancs, perquè

aquests recuperin la liquiditat i la fortalesa perdudes durant la crisi financera internacional. I, col·lateralment, han decidit desenvolupar mesures que apunten a disciplinar la societat. Aprofitant la crisi, s'intenta aïllar i individualitzar cada persona de manera que es vegi obligada a treballar més i a un preu més baix.

Les causes generals de la crisi són intrínseques a la pròpia dinàmica d'acumulació capitalista

En aquest marc, la Comissió Europea de Treball i Afers Socials recomana seguir endavant amb la política de la *Flexsecurity*, una flexibilització total del mercat de treball (llibertat d'acomodament i contracte a baix cost) a canvi d'alts subsidis de desocupació (que s'obtidran a través de l'augment de les retencions sobre el salari). En aquest sentit, el 27 i 28 de març hi ha hagut una cita a Roma -prèvia al G-8 de juliol entre els ministres de Treball- per aplicar la política de la *Flexsecurity* a tot Europa.

Les 65 hores són l'altre exemple amb el qual el sistema capitalista està intentant dirigir la crisi cap als i les treballadores. L'ampliació legal de la jornada laboral és una manera de dividir i aïllar els treballadors, ja que els sindicats perdran la capacitat de decidir la signatura dels convenis amb la patronal.

La privatització de les empreses públiques també juga un paper fonamental. La gestió privada dels ens públics mitjançant treballs temporals ha deixat de ser una novetat per esdevenir una constant en llocs com la sanitat, l'esport o l'assistència, entre molts d'altres. I així apareixen els falsos autònoms, l'assetjament a les places fixes, o l'enfrontament entre indefinits i temporals. Substantialment, en el servei públic, s'està repetint el que fa anys que passa al privat.

Quina és la teva crisi?

En definitiva, el que farà la crisi serà augmentar, intensificar i generalitzar els problemes socials, però també la necessitat d'enfrontar-s'hi i d'augmentar el nivell del conflicte. La qüestió que cal tenir en compte, per tant, no és com fer front a la crisi, sinó com tractar l'esquema de la societat capitalista avançada que la genera. Només la seva destrucció ens deslliurará de les seves misèries. No creiem que la gent, en sentir-se pressionada, respongui i comenci a organitzar-se. Més aviat el contrari, creiem que s'aferrarà a posicions individuals i individualistes.

Des de la nostra perspectiva hauríem de mirar de promoure pràctiques col·lectives i concretes de cooperació social, així com tàctiques i estratègies de lluita que siguin fàcilment assumibles i extensibles i que permetin superar el sistema que produeix la crisi quotidiana.

Per tant, què significa per vosaltres crisi? Quina és la teva crisi? Quines alternatives socials concretes volem potenciar? Quins conflictes intensifiquem? Aquests són els interrogants que ara hem d'afrontar. La lluita resta oberta!

Lluís Llerena · Membre de la Plataforma Cívica per a la Defensa de Collserola
opinio@setmanaridirecta.info

Quin futur per Torre Negra i Can Busquets?

La serra de Collserola té dos espais amenaçats per la urbanització al municipi de Sant Cugat del Vallès: Torre Negra i Can Busquets. Tots dos casos pateixen les previsions del Pla General Metropolità de l'any 1976, al qual s'han sotmès totes les figures posteriors de protecció (PEPCO, PEIN, Xarxa Natura 2000...). Desgraciadament, totes aquestes figures de protecció no han tingut la valentia de proposar la requalificació de zones urbanitzables cap a no urbanitzables. Ha estat la societat civil, a través de diverses plataformes cíviques, la que ha reivindicat la importància

de protecció d'aquestes zones i ha aconseguit, després d'anys de mobilitzacions, que les administracions assumeixin els objectius de preservació i s'enfrontin als interessos privats dels constructors.

En el cas de Torre Negra, l'any 1998, l'Ajuntament va iniciar un procés de protecció, després de grans mobilitzacions ciutadanes, que va aprovar definitivament la Generalitat l'any 2003. Fa pocs dies, una sentència judicial ha *tombat* aquesta protecció al·legant la inadequació de la figura escollida -"no urbanitzable d'especial protecció"-, ja que no forma part de cap espai protegit, i la inconcreció del traçat de la Ronda

És la societat civil, a través de diverses plataformes cíviques, la que ha reivindicat la importància de la protecció d'aquestes zones

Sud. Tot i això, la sentència clarifica que l'Ajuntament té competències per protegir l'espai, si ho fa amb la figura de no urbanitzable comuna (no "d'especial protecció") i si concreta com serà la Ronda Sud (el traçat ben definit o bé la seva desprogramació). Aquesta sentència no hauria estat possible si les administracions haguessin escoltat les reivindicacions de la Plataforma Cívica per la Defensa de Torre Negra i Rodalies que fa anys que reclama la desprogramació de la Ronda Sud i la inclusió de Torre Negra dins les figures de protecció actuals (PEPCO, PEIN, Xarxa Natura 2000) i futures (Parc Natural).

En el cas de Can Busquets, l'Ajuntament de Sant Cugat mai no ha volgut fer el pas de protegir-lo, tot i les insistències de la ciutadania en el procés participatiu del pla director de la Floresta, en el Fòrum Ciutadà de l'Agenda 21 i des de la Plataforma Cívica per la Defensa de Can Busquets. Tot i que els ciutadans encara no hem tingut accés als plànols, sembla que actualment la Generalitat ha inclòs Can Busquets íntegrament dins la zona a protegir del futur Parc Natural, la qual cosa seria una notícia excel·lent. Però, dissortadament, el procés de declaració de Parc Natural s'està allargant des de fa anys.

Maurici X. · Treballador i estudiant de la UB
opinio@setmanaridirecta.info

Reflexions sobre els fets del 18M i el moviment estudiantil

Més enllà de les hipòtesis sobre els motius que van desencadenar la violència policial del 18 de març, el que ens importa és que la reacció en contra ha estat força potent. I aquesta potència és la collita que el moviment estudiantil de la *Comunitat Autònoma Catalana* porta sembrant des de fa, com a mínim, quinze anys. Si analitzem el moviment estudiantil de principis dels noranta, veiem que la majoria dels sindicats estudiantils representats als claustres i a les mobilitzacions de l'època -contra les taxes, en defensa de la universitat pública...- són sindicats molt pròxims als partits polítics. La FNEC (pròxima a CDC), l'AJEC (al PSC), el BEI (a ERC) i l'AEP (primer a ICV i després a EUIA) eren els sindicats majoritaris a l'ensenyament universitari. Alguns d'aquests sindicats mobilitzaven els estudiants quan hi havia descontentament i, després, signaven quats acords ridículs a l'estil del Sindicato de Estudiantes a l'Estat espanyol.

Lesforç col·lectiu aconseguirà estendre ponts de solidaritat

Cap a mitjans dels noranta, una sèrie de factors conflueixen en la creació de la Plataforma en Defensa de la Universitat Pública: l'expansió de les assemblees d'estudiants i de sindicats que no responen a cap lògica de partit com l'Alternativa Estel, la desvinculació entre el BEI i ERC, l'aposta de l'AEP per les assemblees de facultat i, sobretot, l'oposició al Partit Popular en totes les facetes de la vida política i social conduïran a una de les mobilitzacions estudiantils més importants des de la *transició*.

Avui dia, doncs, el panorama estudiantil és molt diferent al de fa vint anys. A algunes universitats com

la UAB, més del 80% dels representants estudiantils als òrgans de govern són representants de les assemblees de facultat i el SEPC és el sindicat majoritari als òrgans de govern de les universitats del país en el seu conjunt.

Però més important encara que la representació als claustres, juntes... és la feina immensa i constant que estant desenvolupant els nous agents mobilitzadors a favor de la universitat pública. Estem parlant d'un moviment que arrenca ara fa uns quinze anys i que no ha parat de treballar com una formigueta. El fet que aquest formigueta ara no tingui el suport ni dels mitjans de comunicació ni dels partits polítics crea un cert recel entre molts estudiants que, tot i veure amb molt més recel l'anomenat procés de Bolonya, no s'acaben d'implicar en les lluites protagonitzades per estudiants radicals, en el sentit transformador. Però, una cosa és veure amb recel els companys *antibolonya* de la classe i una altra és permetre que la policia els apallissi per fer xerrades, manifestacions i ocupacions en contra d'un procés que -com ja hem dit- crea més recels que adhesions entre els estudiants.

Estudiants i treballadors

Des dels mitjans de comunicació, es llancen diversos arguments contra els *antibolonya*. Que si són violents, que si no tenen ni idea de perquè lluiten i, sobretot, que són nens de papà que no han donat "un pal a la seva vida". Aquest últim és el que trobo més perillós i el que hem de desmuntar més ràpidament. Hem de ser molt conscients que menys d'un 10% dels catalans tenen una titulació universitària i, evidentment, la majoria no provenen de famílies treballadores. Així, tot i que el moviment estudiantil lluita en pro dels interessos de la classe treballadora, la manipulació mediàtica en una societat tant individualista i desmobilitzada ens està fent mal.

Davant d'això, només l'esforç col·lectiu i el treball constant acon-

seguiran estendre ponts de solidaritat amb els sectors populars de la nostra societat. I així es va demostrar el dia 18 de març. No és el mateix que la policia carregui contra quatre nens de papà que no tenien res més a fer aquell dimecres, que contra persones que porten dies i mesos trencant-se les banyes en defensa de la universitat pública, a part d'estudiar i treballar. El dia del desallotjament del rectorat de la UB, els estudiants aguantaven les

càrregues policials amb una dignitat destacable i, si van haver-hi centenars de contusionats, és perquè els estudiants es reagrupaven constantment i insistien, malgrat la por, en la defensa de la seva lluita i de la llibertat d'expressió. I això succeí perquè no es tracta d'un moviment que hagi sorgit del no-res, sinó d'un moviment que porta anys gestant-se amb treball i esforç. I aquesta és la línia que cal seguir, com més treballlem en pro de la universitat pública

més simpaties despertarem entre els treballadors d'aquest país.

Així van guanyar els autobusers la lluita pels dos dies, amb constància i explicant la seva lluita per tot arreu. Quan es defensen els interessos dels treballadors amb valentia, ja siguin els dos dies o la universitat pública, a la llarga s'aconsegueix el seu suport. Per això és necessari que estenguem ponts amb totes les lluites obreres que s'estan produint en aquest moments.

Guanyarem?

El que està passant aquest curs a les universitats s'ha d'entendre en el seu context històric. Succeeixen fets del tot inusuals: expedients i expulsions d'estudiants, ocupacions de desenes de facultats, tancament de facultats per part de degans, entrada sistemàtica de la policia als espais universitaris, referèndums obviats per les autoritats, una vaga de fam... Si durant les properes setmanes aprofitem la ràbia contra la repressió i els recels contra l'aplicació *sui generis* de Bolonya, podem reforçar un moviment que, a la llarga, suposarà un pas endavant en la defensa dels interessos dels oprimits. Vivim en un país on el moviment estudiantil no té el reconeixement que pot tenir en altres indrets per una mancança històrica. En part, si el moviment estudiantil de Grècia ha aconseguit aturar l'aplicació de Bolonya, és perquè, als anys setanta, aquest col·lectiu va ser la punta de llança de l'enderrocament de la dictadura militar. A Catalunya, els polítics que diuen que van córrer davant dels grisos són els actuals gestors del país. Però, si repassem l'hemeroteca, en el moment que Franco agonitzava, pels militars del règim hi havia dos problemes: ETA i Cornella. Sí, Cornella i no la UB, el moviment obrer i no el moviment estudiantil. Ara, doncs, amb aquesta crisi que cada dia afecta més i més treballadors, estudiants i treballadors hem d'aconseguir ser els dos problemes dels addictes al règim capitalista als Països Catalans.

Jordi Calvo Rufanges · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

De Kosovo a l'Afganistan

La ministra Chacón ha ocupat, altra vegada, bona part dels titulars amb el seu anunci sorprenent de la retirada de les tropes espanyoles de Kosovo. Les crítiques no han anat dirigides tant al fet de la retirada, sinó a la forma com s'ha fet. La descoordinació ha estat evident, ja que sembla que aquesta decisió va ser presa per Zapatero i Chacón sense informar ni tan sols el ministre Moratinos, el representant d'Espanya a l'OTAN ni l'ambaixador espanyol als EUA. Independentment que el funcionament de la maquinària diplomàtica espanyola no sembla el més desitjat,

d'aquesta actuació en podem extreure tres lectures.

Una d'elles es refereix a la relació de l'Estat espanyol amb l'OTAN. Quan sembla que estem condemnats a seguir totalment les decisions preses al seu si, resulta que els nostres governants tenen marge de maniobra per desmarcar-se de l'OTAN sense que ocorri cap catàstrofe. Una segona lectura és que les missions de l'Estat espanyol a l'exterior -qualificades tant vegades per la ministra com a "humanitàries i de manteniment de la pau" i que han donat motiu al que s'ha anomenat l'*oenexèrcit*- sembla que fan un gir radical i una missió com la

La retirada espanyola de Kosovo ens serveix per pensar que, si no seguim l'OTAN amb els ulls tancats, no passa res

de Kosovo, d'estabilització d'un país després del conflicte i que sembla necessitar del suport internacional -preferiblement no militaritzat- per establir les bases d'un funcionament democràtic consolidat, no és una prioritat pel Govern espanyol per raons de política interna. Finalment, la tercera lectura de la retirada precipitada de les tropes espanyoles de Kosovo pot tenir relació amb la propera celebració del 60 aniversari de l'OTAN a Estrasburg on, amb tota probabilitat, es parlarà sobre la presència de l'OTAN a l'Afganistan i on Zapatero vol acudir amb una bona oferta per guanyar-se la confiança d'Obama.

En definitiva, la retirada espanyola de Kosovo, no sembla haver estat tan precipitada com ens fan creure, perquè forma part de l'estratègia global del Govern espanyol d'augmentar la seva presència a l'escena internacional amb l'objectiu de reforçar la seva candidatura als fòrums de poder internacionals. No obstant això, aquesta decisió ens serveix per pensar que, si no seguim l'OTAN amb els ulls tancats, no passa res perquè les relacions internacionals, afortunadament, es basen en alguna cosa més que en la participació en guerres com la d'Afganistan.

, impressions

. A LA CANTONADA

GÈNERE

De les particulars relacions entre gènere i sexe

Eulàlia Lledó i Cuní

És obligat fer esment d'alguns usos confusionistes no discriminats que es fan de les paraules *gènere* i *sexe*, així com dels seus significats.

En principi, s'entén per *sexe* la condició orgànica, masculina o femenina d'alguns animals o plantes, és a dir, el conjunt de característiques bioquímiques, fisiològiques i orgàniques que poden dividir els éssers d'algunes espècies en femelles i mascles. Per entendre'ns: la majoria de les dones tenim la menstruació una colla d'anys a causa del nostre sexe.

S'entén per *gènere*, en canvi, el conjunt de diferències culturals i històriques existents entre dones i homes que no són genètiques ni biològiques, sinó construïdes socialment. Per entendre'ns: la valoració que fem de la menstruació no depèn de la regla en si, sinó més aviat del fet que és un afer propi de les dones. És molt possible que se la pugui trobar més dolorosa, pesada, bruta, impura, amonosa... pel fet que es tracta d'una característica femenina. Fins fa poc, era un autèntic tabú parlar-ne en públic -ni que aquest fos reduït- en molts àmbits encara ho és. La petició d'un tampó o d'una compresa sempre es fa en veu baixa i dissimulant. Pensem també en tots els eufemismes que s'usen per no anomenar-la.

Hi ha qui diu que la paraula *gènere* en el sentit que s'explica més amunt ve de l'anglès *gender*, hi ha pensadores franceses que reivindiquen que elles ja usaven la paraula *genre* abans que les angleses o, almenys, simultàniament. Sigui com sigui, com que és un terme encunyat per pensadores feministes de diferents camps del coneixement, algunes de les quals treballen prop de l'acadèmia o de la universitat, ha donat peu a algunes expressions realment populars (almenys en àmbits acadèmics, encara que també sonen a la premsa i en d'altres àmbits) com la d'*estudis de gènere*, expressió que aplegaria la investigació de les diferents situacions socials, històriques, polítiques o artístiques des del punt de vista de la diferència sexual i l'anàlisi de la repercussió de la distinció entre dones i homes en la interpretació i avaluació dels fets objectius. O una altra com l'especialment encertada *perspectiva de gènere*, que indica que es té en compte el sexe femení, les seves necessitats, sabers, interessos... en el que s'estigui tractant.

Es per tot això que s'està imposant una denominació com *violència de gènere* per parlar de la violència que reben les dones a mans de les seves exparelles o parelles. Es tracta d'una violència específica que té unes causes i pren unes formes determinades pel fet de provenir d'on prové i pel fet de dirigir-se a qui es dirigeix i qui posa de manifest quin és el substrat de les relacions entre dones i homes.

Al marge de l'abús de la paraula *gènere*, hi ha un altre però. Hi ha dones (entre les quals em compto) que veuen i creuen que l'expressió *violència de gènere* mixtifica, amaga el fet que aquest tipus de violència es perpetua contra les dones, extrem que la denominació no recull. Es veu com un eufemisme innecessari que amaga la naturalesa de la qüestió. En no incloure la paraula *dones* es dilueix qui rep la violència. Una expressió com *violència contra les dones* sembla més eloqüent de la realitat que descriu. Encara que té algun punt de vaguetat i d'indefinitió, jo apostaria per aquesta denominació.

En tot cas, penso que, abans d'usar la paraula *gènere*, una s'ha d'assegurar de si realment s'està referint a algun aspecte que no sigui el sexe i si realment no és així, aleshores pensar si *gènere* hi va bé. Potser en general la paraula *gènere* s'hauria de deixar per llenguatges més especialitzats.

. EL CIGALÓ

“El govern fa una mala política de conservació d'espècies i espais”

Albert Burgas i Riera
BIÒLEG I ORNITÒLEG

Laià Gordi

Per què els ocells?

És una cosa molt vocacional. Tot hom que treballa en l'ornitologia també n'és un gran aficionat. En molts casos, com en el meu, de petit ja sortia a veure *bitxos* i natura al voltant del poble, em saltava classes... I per això vaig decidir estudiar biologia. És com una obsessió, molt vocacional.

Què vol dir ser ornitòleg a Catalunya? Quin tipus de feines fas?

Molt diverses, des d'estudis d'impacte ambiental d'infraestructures sobre les aus, seguiment d'espècies amenaçades i recerca de les mesures per potenciar la seva recuperació o, fins i tot, avaluació de riscos de col·lisió de les aus amb els avions a l'aeroport del Prat.

Com valores la política ambiental del tripartit?

Molt dolenta. Amb el canvi es van crear moltes expectatives, però no ha arribat cap millora. Fan política de cara a la galeria mentre retallen els pressupostos dels parcs. Tampoc hi ha una actitud decidida de conservació d'espècies i espais.

Ja que ets de Torroella de Montgrí, com valores el futur parc Montgrí-Medes?

És necessari. És un dels pocs reductes mínimament conservats a la costa catalana. El problema és que la proposta del govern és de mínims i s'ha trobat amb la mateixa oposició que fa 25 anys ja va impedir que la zona formés part dels aiguamolls del Baix Ter. El govern sembla que fa força cas al sector turístic, que està difonent informacions falses sobre què representarà el parc pels agricultors de la zona. Però s'estan fent molts esforços des de sectors naturalistes i la gent dels pobles, com Torroella, on s'hi està totalment a favor.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Records de la policia feixista

Roser Benavent
Barcelona

Fa trenta anys vam participar a les manifestacions de l'1 i el 8 de febrer de 1978 contra la dictadura. La repressió va ser ferotge i va ser immortalitzada per les fotos brutals de les càrregues al passeig de Sant Joan.

Avui, després de tot aquest temps i de l'estranya oportunitat de poder crear una policia nova, ens trobem amb una repetició augmentada de les accions d'aquella policia feixista. La policia d'avui torna a ser xulesca, repressora, insensible, allunyada de la societat i defensora dels interessos dels poderosos. Oportunitat perduda, però que té noms i cognoms de responsables polítics. Són dies tristos per Catalunya.

Crònica d'una agressió

Joan Francesc Escrihuela
Barcelona

Resum dels incidents ocorreguts mentre cobriem la manifestació antiBologna del 18 de març a la nit pel *Telediario* de TVE.

Devien ser les 21:30. El company Sergi Munné i jo ens trobàvem a la plaça de l'Àngel cantonada Via Laietana gravant els manifestants antiBologna quan una càrrega policial ens va separar. Jo em vaig arrambar a la paret del Caffè di Roma (portava el micròfon a la mà i els auriculars posats) pensant que els Mossos respectarien la meua feina i passarien de llarg (com

és habitual) però no va ser així. Em van arrencar de la paret i em van empenyar amb una gran violència Via Laietana avall, amb tanta mala sort que vaig anar a parar sobre un altre escamot policial que pujava carregant a tort i a dret. Llavors em van tirar a terra i em van arrossegar fins que se'm va obrir la bossa, amb el corresponent escampall de material. Llavors em van inquirir: "¡Levántese, levántese!". Però, en veure que no em podia aixecar, em van posar dret d'una volada i, acte seguit, vaig tenir un defalliment. Em vaig despertar minuts més tard estirat en un portal sense saber on era ni què hi feia. Sortosament, la companya Cristina (becària) em va veure i em va portar fins a una ambulància del SEM o61 on vaig ser atès.

Vull fer constar que els Mossos d'Esquadra actuaven en l'anònim total, ben al contrari del que va dir el conseller Saura fa temps en una roda de premsa, on va afirmar que tots els Mossos -inclosos els de les brigades antidisturbis- estarien obligats a portar ben visible el seu número de TIP (número d'agent) com a garantia de transparència de la seva actuació. Doncs bé, cap agent no el duia visible. Jo només sé que em van agredir uns homes vestits de blau.

Per acabar, només vull dir que, des de 1976, he assistit a moltes manifestacions com a integrant d'equips ENG de TVE, però mai he vist una càrrega policial amb tanta violència gratuïta com la que es va viure el dia 18 a la nit. Ni la Policia Armada durant la transició va actuar així.

Prou agressions

Maria Martí i Pujol
Lleida

Escriu aquesta carta per mostrar la meua indignació davant els fets ocorreguts la setmana passada en el transcurs del desallotjament de les

estudiants tancades pacíficament durant quatre mesos a la Universitat de Barcelona per mostrar el seu rebuig a l'aplicació de l'anomenat procés de Bologna. Es van veure imatges que feia molts anys que no veïem. No es pot permetre que els Mossos d'Esquadra entrin a les nostres universitats per silenciar les veus crítiques dels joves i negar, un cop més, el diàleg que demana gran part de la comunitat universitària.

Per altra banda, apuntar que les càrregues vistes a Barcelona no són fruit de la mera ordre d'un comandament policial, sinó d'unes directrius polítiques de les quals cal fer directament responsable el govern tripartit i el seu Departament d'Interior, encapçalat per Joan Saura, el mateix que fa uns anys demanava dimissions i responsabilitats amb motiu de les càrregues al Campus de Bellaterra arran de la visita de l'expresident de l'Estat espanyol José María Aznar.

No ens cal anar molt lluny per comprovar el caràcter polític d'algunes actuacions dels Mossos d'Esquadra. A Lleida també hem patit la repressió injustificada de la policia autonòmica, com ja es va veure l'11 de setembre durant la celebració de la Diada Nacional de Catalunya, quan un grup de lleidatans van protestar pacíficament, un any més, per la conversió de l'edifici del Roser en un Parador Nacional. Aquell dia, els qui protestaven i tothom que hi havia per davant -tal com ha passat a Barcelona- van patir els cops, les empentes, els insults i l'actitud prepotent i xulesca dels Mossos, que va acabar amb l'agressió i la detenció d'un jove de la ciutat. El noi ha estat acusat de doble atemptat a l'autoritat, cosa que el pot portar a una condemna de 2 a 6 anys de presó.

Davant d'aquesta nova escalada repressiva, de la qual fem responsable el govern catalanista i d'esquerres (PSC, ERC, ICV), la nostra resposta és i serà sempre la mateixa: no callarem!

, així està el pati

Acció per l'alliberament
d'Enric Duran | PÀG. 11

Suspenen un judici d'UNC
contra un activista | PÀG. 12

Marxa veïnal en defensa de
la Barceloneta | PÀG. 16

Les màquines entren als solars
del pla Ponent | PÀG. 17

QUECHUA

CATALUNYA · ELS POLICIES AGRESSORS DEL 18 DE MARÇ NO REBRAN CAP SANCIO PER PART DEL DEPARTAMENT D'INTERIOR

Saura diu que hi va haver desproporció però no expedienta cap agent antidisturbis

El conseller conclou que s'hauran de modificar els protocols i incrementar els recursos humans i tècnics de la Brigada Mòbil. Reconeix que més de 100 persones van quedar ferides

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Joan Saura i Laporta, conseller d'Interior del Govern de la Generalitat va comparèixer el 31 de març davant la Comissió de Justícia i Seguretat del Parlament de Catalunya. Ho va fer per explicar les càrregues policials del 18 de març, relatar el contingut de l'informe sobre els fets encarregat a la Divisió d'Assumptes Interns dels Mossos i exposar les actuacions i conclusions que se'n derivaven. Després d'una llarga exposició introductòria, el conseller va assegurar que el desallotjament de la Universitat de Barcelona no es va fer el dia i l'hora idonis per evitar les repercussions en el trànsit viari i l'impacte a la jornada de vaga de l'ensenyament, prevista per l'endemà, 19 de març.

Tot i la detecció d'aquests errors i disfuncions, el conseller no va decidir l'obertura de cap expedient

També va afirmar que, durant les càrregues, es va actuar de manera homogènia en contra de totes les persones presents a la via pública i amb una intensitat desproporcionada en relació als fets que s'estaven produint. Sorprenentment, tot i la detecció d'aquests errors i disfuncions, el conseller no va decidir l'obertura d'expedients contra cap agent del cos. Ben al contrari, Saura va optar per incrementar el finançament destinat a

Estudiants de la UB fan una performance davant el Parlament durant la compareixença de Joan Saura

la Brigada Mòbil (antidisturbis), la millora dels seus recursos humans i materials, l'adequació de les instal·lacions al macrocomplex Egara de Sabadell i el perfeccionament de les seves tècniques d'aïllament dels grups violents.

Durant l'exposició de les conclusions, també va anunciar la creació d'una unitat de mediació i interlocució amb els manifestants, una experiència que segons ell ha funcionat molt positivament en el cas de les vagues i les protestes de la plantilla de Nissan. Els protocols d'actuació també es modificaran i s'hi inclouran nous mecanismes d'avís sonor abans de procedir a carregar contra un grup de manifestants.

Les explicacions de Saura no van ser una sorpresa, ja que havia arribat al Parlament flanquejat pel secretari de Seguretat Pública, Joan Delort, una persona molt afí al president de la Generalitat, José Montilla. 48 hores després de les càrregues, el mateix Delort es va personar a l'edifici Egara de Sabadell -on hi ha la seu central dels antidisturbis- per manifestar el seu suport incondicional als agents del cos i assegurar que ell seria el talfoc per evitar que hi hagués repercussions en forma d'expedients contra els agents. Les responsabilitats, ara, s'hauran de dirimir als diversos tribunals que investigaran les denúncies presentades pel més d'un centenar de ferides.

El relat dels fets

La narració cronològica del que va succeir el matí d'aquell 18 de març va sorprendre la majoria de les persones que van resultar ferides durant les càrregues davant l'edifici històric de la UB. Segons Saura, els agents van rebre l'ordre de dissoldre els estudiants asseguts a la Gran Via després de rebre el llançament d'objectes contundents i cadires. Les imatges fotogràfiques dels fets mostren clarament que la successió dels fets va ser exactament a l'inrevés. Tot seguit, també va manifestar que els agents, legítimament, es poden queixar per la presència de periodistes que dificulten la seva feina durant la dissolució de manifestacions. Per això, el conse-

> Les xifres del 'manifestòdrom' barceloní

La compareixença del conseller va permetre saber que, l'any 2008, es van produir 1.300 manifestacions a la ciutat de Barcelona. El cos antidisturbis dels Mossos d'Esquadra va participar al seguiment de més de 500 manifestacions i, segons Saura, es van produir càrregues i detencions només a cinc de les protestes. També va donar a conèixer que 800 manifestants van ser dissolts durant la càrrega del 18 de març al migdia i més de 2.300 persones durant la protesta de la nit a la Via Laietana, segons càlculs de la policia de la Generalitat. Saura també va donar per bons els més de 100 informes mèdics dels manifestants, periodistes i vianants ferits durant aquella jornada.

ller va donar a conèixer les converses amb el president del Col·legi de Periodistes de Catalunya i els representants del Sindicat de Periodistes, segons les quals es signarà un acord per delimitar la identificació i la ubicació dels fotògrafs, càmeres i redactors presents a la via pública. També va explicar que per complementar la seva visió global dels fets del 18 de març, el dijous 26 de març es va reunir amb representants de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes, la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats, Justícia i Pau, l'Observatori DESC i l'Observatori del Sistema Penal de la UB. Tot i l'exhaustiva recopilació de dades, Saura ha decidit no actuar contra cap agent del cos.

, així està el pati

BARCELONA • 'BOLONYA'

L'estudiant en vaga de fam surt de l'hospital després de cinc dies

Redacció Barcelona
redaccio@setmanaridirecta.info

Tomás Sayes va ser hospitalitzat dimecres dia 25 després de fer una vaga de fam durant un mes. L'estudiant va ser traslladat a l'Hospital de Terrassa per decisió de l'equip mèdic que li feia el seguiment. Sayes havia radicalitzat la protesta arran de les càrregues dels darrers dies i havia deixat de prendre sucre dos dies abans. Els metges van detectar que el nivell de glucosa a la sang li havia baixat greument i que el seu organisme començaria a agafar-lo del cervell i d'alguns òrgans vitals, cosa que tindria unes repercussions molt serioses per la seva salut.

El mateix dia a la tarda, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa va organitzar una roda de premsa a l'atri de l'Ajuntament. En representació del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans -al qual pertany Sayes-, Maria Pizà va remarcar que darrere les càrregues, les expulsions i l'hospitalització hi ha uns responsables directes, entre els quals va assenyalar Josep Huguet, Joan Saura i Blanca Palmada. A través de la seva portaveu, el SEPC va manifestar que la lluita no s'aturaria malgrat la intransigència de la classe política.

Sayes havia radicalitzat la protesta arran de les càrregues dels darrers dies i havia deixat de prendre sucre dos dies abans

El metge que el va assistir des del començament, Pep Aced, va explicar que l'equip de tractament va vetllar per la seguretat del jove sense valorar aspectes ideològics i per aquest motiu Sayes havia continuat la vaga i havia perdut el 15% del seu pes corporal. Els metges, que havien manifestat la seva preocupació perquè no podien fer-li un bon control, li van recomanar que abandonés la vaga de fam. Després de l'informe a urgències, Sayes, amb el suport del seu col·lectiu, va decidir abandonar la vaga i començar a prendre solucions salines.

Josep Maria Pi, d'Acció Social de la CGT, va explicar que la protesta s'havia iniciat després que es fessin efectives les expulsions de sis companys de l'Autònoma i va fer una crida a continuar les mobilitzacions estudiantils que -va aclarir- tot just "acaben de començar". El dilluns 30 de març, després de cinc dies ingressat, Sayes va poder rebre l'alta mèdica.

BARCELONA • VAN INSINUAR QUE UN MARTELL HAVIA LESIONAT L'ULL D'UN FOTÒGRAF

Els Mossos intenten manipular les imatges per explicar les lesions

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Entre les nombroses filtracions policials que pretenien explicar les lesions patides per estudiants, periodistes i viants el 18 de març, n'hi va haver una que va ser especialment difosa per les televisions. Diverses fonts anònimes -però ubicades dins el cos policial i els sindicats corporatius- van fer córrer el rumor que la ferida oberta a la cella del fotoperiodista Guillem Valle (ADN) arran d'un cop de porra probablement havia estat causada pel llançament d'un martell des dels grups de manifestants. Poches hores després, el mateix afec-

tat ho va desmentir, amb convicció, i va explicar el que havia vist i patit: "Els vaig veure venir, em van agredir

El martell no es va aixecar en cap moment de sobre l'asfalt de la Via Laietana

directament, no en tinc cap dubte". Però ara ha aparegut un document gràfic que aclareix l'episodi i esvaeix qualsevol dubte al voltant de

la versió dels fets. Un altre fotoperiodista que acompanyava Guillem Valle va poder captar tota la seqüència dels fets, amb l'afegit que la seva càmera digital incorpora l'hora exacta a la qual es van fer les instantànies. Això ha permès reconstruir el que va passar fotograma a fotograma. La primera d'aquestes imatges (21:40:40) mostra l'inici de la càrrega a l'alçada del pas de viants de la plaça de l'Àngel. En primer terme, es pot observar nítidament la presència d'un martell sobre l'asfalt. L'objecte es troba al mateix lloc on va ser gravat posteriorment a la càrrega per part de les càmeres de televisió. Els manifestants corren amb els agents darrere

seu. A la segona i tercera imatge, la càrrega s'apropa i Guillem Valle es pot veure en primer pla. La quarta imatge mostra l'agent dels Mossos que va colpejar la cara del fotoperiodista i, darrere seu, es pot veure que el martell continua al mateix lloc. En aquest moment, Guillem Valle ja ha girat el cap enrere a causa de l'impacte. A la cinquena i última imatge de la seqüència, es poden veure les conseqüències de l'agressió i la sang que li regalimava cara avall. Va haver de ser atès a l'hospital i el cop li va produir una forta inflamació. Sortosament, la ferida no va afectar el globus ocular. Entre la primera imatge i l'impacte de la porra només passen setze segons.

J.C.

, així està el pati

GIRONA · CONTRAMANIFESTACIONS ARREU DELS PAÏSOS CATALANS PER UN AVORTAMENT LLIURE I GRATUIT

Grups conservadors inicien una campanya contra el projecte de llei sobre l'avortament

DAVID BORRAT

Girona, un manifestant antiavortista increpa les integrants de la contramanifestació.

Direct Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'avantprojecte de llei sobre l'avortament proposada pel PSOE a través de la ministra d'Igualtat Bibiana Aído ha estat utilitzada per diferents col·lectius de l'Estat espanyol per iniciar una campanya contra l'avortament. La llei actual, avalada pel Tribunal Constitucional el 1985, permet la interrupció de l'embaràs en tres supòsits: violació (fins a 12 setmanes), malformacions del fetus (fins a 22 setmanes) i greu perill per la vida o la salut física o psíquica de la mare. El nou projecte permetria l'avortament fins a la setmana 22 i només es permetria una interrupció de l'embaràs posterior en casos en què no es pugui salvar el fetus.

Arran l'avantprojecte, la Conferència Episcopal Espanyola va iniciar una campanya en contra i va fer

difusió d'uns cartells on es compara la protecció del llinx ibèric amb la dels infants. Aquesta institució religiosa ha rebut moltes crítiques per la demagògia del seu discurs i, a tra-

S'ha creat una contracampanya per denunciar la hipocresia de l'Església

vés d'Internet, s'ha creat una contracampanya per denunciar la hipocresia de l'Església catòlica en temes com l'avortament o les declaracions que ha fet recentment el Papa a l'Àfrica sobre els preservatius. La campanya pel dret a l'avortament lliure i gratuït, amb la col·laboració de la Co-

ELOI DE MATEO

Concentració a Barcelona pel dret a decidir de les dones, el 25 de març.

ordinadora estatal de Organismes Feministes, va iniciar una recollida de signatures a favor de l'avortament lliure i gratuït i de la inclusió d'aquest dret a la xarxa sanitària pública.

Per altra banda, el 29 de març, arreu de l'Estat es van convocar manifestacions contra aquest nou projecte de llei a través de les plataformes *Derecho a vivir i HazteOir.org*. Les concentracions van tenir lloc a prop de 80 ciutats de l'Estat espanyol. La més important va ser la de Madrid.

La ciutat de Girona va ser una de les localitats on es va fer una manifestació en contra de l'avortament. Davant d'aquesta convocatòria, la Plataforma Antipatriarcal de Girona va decidir fer una marxa sota el lema *Avortament lliure i gratuït, dret al propi cos!* Els participants a la concentració antiavortista -majoritàriament lligats a les escoles de l'Opus

Dei de Girona- van reunir unes 150 persones a la plaça del Vi de Girona. Els concentrats van cridar lemes contra l'avortament i van lluir pancartes amb frases com *L'avortament és una llei masculista*. Una quarantena de membres de la Plataforma Antipatriarcal van desplegar una pancarta i van cridar lemes com: *Opus Dei fora de Girona o La vostra vida és una hipocresia*. Un cordó d'antidisturbis va apartar les dues concentracions després de diferents empentes entre els participants de cada bloc.

A la plaça de la Paeria de Lleida, unes 150 persones també es van concentrar contra la reforma de la llei de l'avortament. Una desena de persones van desplegar una pancarta a favor del dret de decidir, que va ser arrencada per les persones concentrades a la plaça. A la concentració de Lleida, hi van participar diversos membres del Partit Popular de la ciutat com Pilar Arnalot o Dolors López.

BARCELONA · EL COL·LECTIU CRISI ORGANITZA PROPERES MOBILITZACIONS

Concentració contra el capitalisme i per la llibertat d'Enric Duran a la borsa

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de 200 persones es van concentrar, el dijous 26 de març, davant la Borsa de Barcelona per mostrar, segons paraules d'una representant del col·lectiu Crisi, "el rebuig a les estratègies del capitalisme per afrontar la crisi que ha creat i a la repressió contra els col·lectius i persones que s'hi oposen de forma activa". Una motivació afegida i molt concreta de la protesta va ser l'exigència de l'alliberament d'Enric Duran.

A les vuit del vespre, entre pancartes i lemes de protesta, van aparèixer dotze persones amb màscares blanques. Una d'elles, disfressada de capitalista, anava retransmetent per una televisió de carró -TV3, la teva-

les mesures que els poders aplicarien per fer front a la crisi i refundar el capitalisme, cosa que, segons els activistes, és irrefundable. La població, representada darrere les màscares, va acabar despullada davant les mesures del sistema i en girar-se, a les seves esquenes es podia llegir la frase *Enric lliure!* L'acte va concloure amb la lectura d'un manifest.

Empresonat el 19 de març

El 19 de març, el jutjat d'instrucció número 29 de Barcelona va aplicar presó preventiva sense fiança a Enric Duran al·legant l'agreujant del risc de fuga. Arran d'això, l'advocat Àlex Solà va presentar un recurs -pendent de resolució- que, tot i la urgència, s'està endarrerint.

L'assemblea de suport a Enric Duran de Barcelona ha convocat a

ELOI DE MATEO

Acció per l'alliberament de l'Enric Duran davant la Borsa de Barcelona, el 26 de març.

una nova acció "vistosa i participativa" davant el Banc d'Espanya (plaça Catalunya cantonada amb Portal de l'Àngel) el dijous 2 d'abril a les vuit del vespre. A la convocatòria d'aquest nou acte manifesten: "De motius, no

en falten, comparteix la indignació allà on siguis! El canvi és possible i necessari!" Per estar al corrent de les novetats del cas i les noves convocatòries, la web www.podem.cat es continua actualitzant.

BARCELONA · LA DIADA

Judici contra un antifeixista per agressió a uns membres d'Unitat Nacional Catalana

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

El dimarts 31 de març s'havia de celebrar un judici de faltes i lesions contra un jove antifeixista català arran dels aldarulls ocorreguts l'Onze de setembre passat a la ronda de Sant Pere de Barcelona. En el transcurs d'aquests incidents, esdevinguts durant la manifestació independentista de la tarda, suposadament, el jove va agredir dos membres d'Unitat Nacional Catalana (UNC) que es trobaven a l'interior d'un establiment de la Ronda.

El judici que anava per la via de faltes s'ha suspès i, arran d'un informe mèdic presentat pels denunciants, el jutge va dictaminar que la causa aniria per la via penal, és a dir, una via molt més greu i punitiva per la situació de l'antifeixista. A l'informe esmentat -que segons la defensa, es va presentar a última hora-, hi constava que s'havien extret tres punts de sutura a un dels denunciants. Ara només cal esperar els moviments judicials i, tal com demanen els afectats, estar atentes a les convocatòries.

No és el primer cop que hi ha incidents amb membres del grupuscle feixista durant la Diada

Durant el matí de la vista, davant els jutjats de l'Arc de Triomf, una vintena de persones es van concentrar per mostrar el seu suport a l'independentista encausat, amb una pancarta que deia: "Els feixistes d'Unitat Nacional Catalana s'emmassaren sota sigles = 33, fora feixistes dels nostres carrers". Per altra banda, els dos membres d'UNC denunciats van accedir als jutjats per la porta del darrere, acompanyats d'un suposat testimoni i tres simpatitzants d'Unitat.

UNC a la Diada

No és el primer cop que es produeixen incidents entre independentistes i membres d'aquest grupuscle feixista durant la Diada. L'enfrontament més sonat va ser l'any 1996 durant l'aplec del Pi de les Tres Branques a Berga, on una trentena d'antifeixistes van destrossar la parada de material d'UNC i es van barallar a camp obert amb els seus integrants.

S'identifiquen amb el símbol 33 (CC, Catalunya catalana) i, segons denuncien les organitzacions antifeixistes, aquests grupuscles s'oculten sota un discurs patriòtic i ambigu tot i que, realment, la seva voluntat és xenòfoba i racista. Només cal repassar l'últim manifest publicat per UNC, on demanen que els immigrants que hagin de votar passin un examen de ciutadania.

, així està el pati

VILANOVA • LABORAL

Acusen Mahle de fer una 'neteja ideològica' a través d'un ERO

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Cada vegada són més les empreses que s'acullen a l'excusa de la crisi per acomiadar part de la plantilla i el sector de l'automòbil és dels capdavanters. Aquest és el cas de Mahle, una multinacional ubicada a Vilanova i la Geltrú que ha presentat un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) a través del qual vol acomiadar 125 persones. La CGT ha denunciat aquesta decisió, ja que la major part de la plantilla que es quedarà sense feina està afiliada a aquest sindicat. Segons el secretari general de FEMEC-CGT, Paco Selas, Mahle intenta seguir l'exemple de SEAT, ja que hi ha una "persecució i neteja ideològica" contra una part molt concreta de les persones que hi treballaven fins ara. A més, explica el líder sindical, "n'hi ha moltes que són dones, ara que fa poc que havíem aconseguit que hi hagués paritat a l'empresa". Entre aquests darrers casos, n'hi ha un parell de flagrants, ja que, entre les persones acomiadades, hi ha una dona embarassada i una altra que està de baixa per maternitat.

Entre les persones acomiadades, hi ha una dona embarassada i una altra que està de baixa per maternitat

Els representants de la CGT del comitè d'empresa de la multinacional i el secretari general de Relacions Laborals Salvador Álvarez van parlar sobre el futur de Mahle i l'ERO el dimarts 31 de març i aquest últim es va comprometre a solucionar, en primera instància, aquests darrers dos casos, ja que seran considerats acomiadaments nuls davant qualsevol tribunal. Però les denúncies de la plantilla de Mahle no acaben aquí. La CGT ja ha anunciat que recorrerà l'ERO i presentarà una demanda contra aquesta "neteja ideològica" perquè considera que queda clar que no hi cap criteri selectiu a l'hora de decidir qui es queda sense feina més enllà del fet de ser dona o en funció de l'afiliació sindical.

Mentrestant, la plantilla de la multinacional ha abandonat la vaga indefinida que havia començat quan ha sabut que es veuria afectada per un expedient de regulació. El motiu, segons Selas, és que "CCOO i UGT han boicotejat la decisió d'una assemblea general que donava suport a l'aturada reunint les persones que hi estan afiliades en assemblees a part i fent que tornin a la feina".

BARCELONA • ELS MOVIMENTS SOCIALS SURTEN JUNTS AL CARRER CONTRA LA CRISI

Milers de persones es manifesten contra la crisi i els acomiadaments

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Prop de 4.000 persones es van manifestar, el dissabte 28 de març, pels carrers de Barcelona sota la pluja i sota el lema *Prou acomiadaments, que la crisi la paguin els rics!*. La manifestació "que formava part de la setmana de lluita internacional contra la crisi arreu del món" va sortir de la plaça Universitat i va acabar a la plaça Sant Jaume. La convocatòria es va fer a través de la campanya Que la crisi la paguin els rics, integrada per més d'un centenar de moviments socials, sindicats i organitzacions polítiques.

Que la crisi la paguin els rics, són més d'un centenar de moviments socials i sindicats

Durant tot el recorregut es van cridar eslògans contra les ajudes dels governs als bancs i caixes i contra les polítiques del govern. Al llarg de la manifestació, es van dur a terme diverses accions simbòliques i parlaments. Davant del Banc d'Espanya, es va cremar un euro gegant. A la seu de la patronal catalana, Foment del Treball, es van deixar diversos taüts de cartró que simbolitzaven els milers de treballadores que moren als seus llocs de treball. Qui volgués, també va tenir l'oportunitat de tirar sabates a les cares de paper dels dirigents del G-20. Durant tota la manifestació, un grup de persones que donen suport a Enric Duran van fer diverses accions de crítica i sàtira del sistema financer mundial.

Segons la portaveu de la campanya Angie Gago, l'objectiu de la mani-

ELOI DE MATEO

festació era "donar una resposta als carrers a la cimera del G-20" que es feia aquells dies a Londres, "per denunciar que els que estan reunits allà no representen la majoria de la gent". Gago considera que, malgrat la pluja, havien "aconseguit que milers de persones vinguessin" per reclamar "un repartiment més just del treball i la riquesa". La manifestació "a l'espera que es faci l'assemblea de valoració de la campanya", es va valorar positivament i va ser el punt de partida perquè el proper 1 de Maig alternatiu "sigui encara més gran". Per això, des de la campanya s'anima tothom a sumar-se a les assemblees de preparació, la primera de les quals tindrà lloc el dijous 2 d'abril a les vuit del vespre a la Casa de la Solidaritat.

Al final de la manifestació, es va llegir una carta oberta al president Montilla on s'exigien "polítiques socials reals pels treballadors i les tre-

ELOI DE MATEO

A dalt, acció davant del Banc d'Espanya i, a sota, contra la violència dels Mossos.

balladores". A més, diversos col·lectius en lluita van explicar les seves reivindicacions. Els estudiants contra el procés de Bolonya, Rosa Canyadell del sindicat USTEC, la Platafor-

ma Aturem la Guerra, un treballador en lluita de l'empresa Mahle i persones del comitè de suport a Enric Duran i a Karim, detingut a l'última manifestació contra la crisi.

CATALUNYA • EL 2008 VAN MORIR 105 PERSONES EN ACCIDENT LABORAL

Mor un treballador en la construcció del túnel Ter-Llobregat

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

El dimecres 18 un treballador va morir quan li va caure a sobre la pala de l'excavadora amb que operava a les obres del túnel que s'està fent a Collserola a la banda de Sant Just Desvern (Baix Llobregat) per al transvasament d'aigua del riu Ter al Llobregat. La notícia no ha tingut gaire resó mediàtic i ni tan sols la pàgina web de l'empresa pública adscrita al Departament de Medi Ambient encarregada de les obres n'informa. El veí de l'Hospitalet va morir a l'instant i augmenta la llista

nefasta que l'any 2008 va sumar 105 persones mortes a conseqüència d'accidents laborals a Catalunya.

Aquest mes de març hi ha hagut altres morts a la feina que no han fet almarar ningú, com el cas del treballador de la Poble de Mafumet (Tarragonès) atropellat per un camió. Un treballador de l'escorxador Macoba de Sant Joan de Vilatorrada (Bages) va morir el 21 de març després de caure a terra i clavar-se al coll accidentalment el ganivet que duïa en una mà. Uns dies abans, una persona va morir en un accident laboral en una finca particular de Raimat (Segrià) després del xoc entre una furgoneta i una excavadora. A

Guiuers (Solsonès), un home que treballava en una empresa dedicada a l'elaboració de derivats del guix va morir en caure dins una màquina. Una altra persona va perdre la vida en un accident laboral a una gravera de Llavors (Pallars Sobirà). El mes anterior, ja vam veure dos morts el mateix dia quan, a Subirats (Alt Penedès), es va desplomar una rampa que va atrapar una persona i, a Gavà (Baix Llobregat), un treballador es va fer un cop mortal al cap amb una peça de ferro.

Recentment, un arquitecte i un capatàs van acceptar una condemna de dos anys de presó pels delictes d'homicidi imprudent arran d'un ac-

cident laboral ocorregut a la urbanització Pla de Montgat (Maresme) en què van morir dos treballadors. Davant el jutjat penal número vuit de Barcelona, els dos acusats van acceptar la rebaixa de la pena oferta pel fiscal per evitar l'entrada a presó. Els fets van passar el 2001, quan l'empresa encarregada de l'obra feia rases per posar els col·lectors de recollida d'aigua. En un moment, es va desplomar un lateral d'una rasa, que va sepultar els dos treballadors i, segons el fiscal, tant el coordinador de l'obra com el capatàs van incomplir les seves obligacions en matèria de seguretat laboral.

, reportatge

Tro

Més de 15 dels Mossos burlen la ir

A primera hora de març, diversos cregidors de Via ment de Barcelona van tanques a les Rambles gel, l'avinguda de la Ciutat d'Àngel. La regidora Es col·laborar, d'aquesta dispositiu organitzat i Seguretat Pública del d'Interior, Joan Delort, lista no tenia més rem les declaracions del se Hereu, segons les qual del moviment estudiant procés de Bolonya i de Mossos- no podia circ Aquesta política no és da fa més de cinc anys pressions dels grans e turisme, el comerç i le que copen els carrers c ciutat. El guió del que aquella nit ja l'havia e

encant el setge

1.000 persones es manifesten per la Barcelona dels barris per denunciar la brutalitat dels Mossos d'Esquadra. Els estudiants antibolonya i centenars d'activistes dels moviments socials iniciada per l'alcaldessa Hereu que pretenia buidar amb tanques la Barcelona del turisme.

El matí del 26 de març, després de la manifestació a la plaça de Catalunya i descarregar el Portal de l'Àngel, el Portal de l'Àngel i la plaça de Sant Jaume havia decidit de manera, en un moment del secretari de Departament d'Interior. La regidora socialista, tenint en compte el seu cap, l'alcaldessa Hereu, va ser acordada la manifestació a la plaça de Catalunya i la Rambla Nova, va ser acordada, després de les negociacions dels sindicats multinacionals del centre de la ciutat, havia de passar per la Divisió

d'Informació de la policia catalana a través d'una nota de premsa que cridava a la ciutadania a no transitar pels carrers propers a la plaça de Catalunya des de les vuit del vespre fins a les onze de la nit. Diverses habitacions d'hotel amb vistes a Canaletes van ser llogades per periodistes i policies de paísà; els furgons policials havien incorporat altaveus amb el missatge: "Els parla la policia, circulin en direcció a la Via Laietana"; més de tres-cents agents de la Brigada Mòbil i dos-cents de les ARRO (antidisturbis provinents de Ponent, Vallès, Maresme, Baix Llobregat i Catalunya Central) van prendre literalment els carrers. Tot estava preparat. A tres quarts de nou del vespre, quan milers de persones omplien de gom a gom la plaça Universitat -punt d'arrencada de la marxa-, va saltar la sorpresa. Un portaveu dels estudiants, megafon en mà, va convidar tothom a caminar en direcció contrària, tot enfilar el carrer Aribau. Una mossa d'esquadra, a través dels altaveus

de furgons arrencats a la ronda Sant Antoni, cridava un i altre cop: "Vagin cap al carrer Pelai, vagin cap al carrer Pelai". Davant la imprevisió, va començar la improvisació. Els policies responsables de les càmeres instal·lades als balcons del centre de la ciutat van baixar les escales a cops i rodolons i van pujar als vehicles sense distintiu policial. Els agents atrinxerats rere les tanques van començar a desballestar el búnquer per dirigir-se de manera imprecisa cap a l'oest o el nord de la ciutat. Una petita reserva es va quedar a custodiar el Palau de la Generalitat. Des del Centre de Coordinació (CECOR) a la comissaria de la Guàrdia Urbana del carrer Lleida, Joan Delort i Assumpta Escarp van optar per arregar les tropes cap a casa. Batallons de furgons es van situar al costat del mateix CECOR -davant la seu del PSC al carrer Nicaragua- i rodejant el centre neuràlgic dels Mossos a la Travessera de les Corts. Mentrestant, alienes a tot el desplegament, les més de

15.000 persones que omplien un llarg tram del carrer Diputació van girar a l'alçada de Calàbria en direcció a la seu central d'ERC. Allà es van fer pintades, es va desplegar una pancarta i es va llegir un comunicat per reclamar la dimissió del conseller d'Universitats, Innovació i Empresa, Josep Hugueta. La pancarta s'obria pas darrere una munió de més de 200 periodistes, la cobertura informativa a peu de carrer més concorreguda de la història de la ciutat. De tant en tant, s'escoltaven els crits de suport del veïnat i el repicar de diverses cassoles solidàries. L'Assemblea de Barri de Sants va donar la benvinguda a la capçalera de la marxa amb una sonora traca de petards i una pancarta que deia: "Barris i universitats units en la lluita". Poc després, la marea humana va intentar encabir-se dins una plaça Osca que va quedar molt petita, però que va mostrar tota la intensitat del moment durant els parlaments. Professors, estudiants, veïns i veïnes i activistes

es van anar passant el testimoni de les seves paraules amb complicitat. Un petit escenari i un equip de megafonia va facilitar-ho. Un estudiant que havia dormit quatre mesos a l'edifici històric de la UB ho va expressar amb claredat: "Hem escapat del circ de Canaletes i hem vingut als barris, ha estat un bri d'aire, hem respirat".

TEXT:

Agnès Tortosa

FOTOGRAFIA:

Albert Garcia

, així està el pati

ANOIA · ENERGIA EÒLICA

Creix l'oposició al parc eòlic de les serres de Feixes i Orpinell

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Veïns i veïnes de Carme, Rofes, la Llacuna, la Torre de Claramunt, Orpí i altres poblacions de la comarca de l'Anoia han constituït la plataforma Salvem el pulmó verd de l'Anoia, que s'oposa al projecte d'instal·lació d'un parc eòlic a les serres de Feixes i Orpinell. El diumenge 15 de març es va celebrar la tradicional Calçotada Popular d'Igualada. Entre altres actes, tres membres de la plataforma van fer un breu parlament on van exposar els motius i les al·legacions en contra del parc eòlic i van plantejar algunes alternatives al model de consum i de producció energètica del moment.

Des de la plataforma, aposten per un ús raonable i responsable de l'energia. Volen ressaltar que estan a favor de les energies renovables, també de l'energia eòlica, "però no a qualsevol preu ni de qualsevol manera".

Argumenten que és inacceptable la proximitat existent entre els aerogeneradors i els nuclis habitats com Rofes, Can Bou o les Pinedes de l'Ermengol i diverses masies habitades, que tindran molins de 150 metres d'alçada a distàncies inferiors als 500 metres. Creuen que l'impacte sonor del parc afectarà la qualitat de vida dels habitants d'aquesta zo-

L'impacte sonor del parc afectarà la qualitat de vida

na i tindrà efectes negatius per la seva salut. Per això afirmen que, a l'hora de decidir la ubicació d'un parc eòlic, cal tenir en compte l'efecte que pot tenir sobre les persones que viuen a la zona i que hi continuaran vivint.

L'obertura de vials nous, l'ampliació dels que ja hi ha i l'impacte dels molins i de les torres de la línia d'alta tensió comportaran una fractura en un pulmó verd de la comarca de l'Anoia. Les serres de Feixes i Orpinell, on hi ha previst ubicar el parc eòlic, actuen com a corredor biològic entre dos espais inclosos al Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN), el d'Ancosa-Montagut i el de Miralles-Queralt. Es creu que l'efecte sobre les aus que nidifiquen en aquesta zona o en zones properes pot ser molt negatiu.

A més, denuncien que no han rebut cap informació ni de l'empresa promotora ni de l'Ajuntament d'Orpí, sinó que, quan quedaven pocs dies per presentar al·legacions, se'n van assabentar pels mitjans de comunicació. Apel·len a la retirada del projecte del parc eòlic i exigeixen un replantejament del desplegament de parcs eòlics al conjunt de la comarca i a tot Catalunya. Pots trobar més informació a www.pulmoverdanoia.org.

TERRITORI · PLA DELS ASCENSORS

La Barceloneta es reivindica popular tot i els plans turístics del consistori

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

La Barceloneta continua reivindicant-se com a barri popular davant els esforços reiterats de l'Ajuntament per convertir-lo en un barri turístic. Algunes de les demandes principals de la Plataforma en Defensa de la Barceloneta -a banda de l'anul·lació definitiva del pla dels ascensors- són el tancament dels apartaments turístics i la seva reconversió en habitatges de lloguer social, que no es concedeixin més terrasses als carrers per vianants, la regulació del preu dels habitatges -especialment de lloguer- i que cap equipament

Els plans urbanístics potencien la transformació de l'antic barri en una nova zona 'cool'

públic tingui gestió i beneficis privats. La Plataforma té clar que els plans urbanístics potencien la transformació de l'antic barri pescador en una nova zona *cool* de Barcelona a primera línia de mar.

Setze milions d'euros de la llei de barris

Després de l'anunci mediàtic per part del districte referent a la modificació del pla dels ascensors, el

Manifestació del dissabte 28 de març pels carrers de la Barceloneta

veïnat es va personar a l'audiència pública i no va rebre cap resposta, motiu pel qual continua reclamant l'anul·lació d'aquest pla. El mateix ple del districte ha d'aprovar el destí dels setze milions d'euros que la llei de barris destinarà a la Barceloneta. Tot i que la Plataforma acceptaria algunes de les actuacions planejades, exigeix que s'informi i es consulti el veïnat abans d'aprovar cap pressupost, ja que vol "saber en què invertiran els diners". En

aquest context de descontent, les diferents entitats agrupades a la Plataforma van organitzar una manifestació i unes jornades durant el cap de setmana del 28 i 29 de març. Tot i que la pluja va fer que moltes veïnes es quedessin a casa, la lluita per acabar amb l'especulació al barri va reunir prop de 300 persones, que van anar des de la plaça de la Barceloneta fins a la plaça Sant Jaume repicant cassoles en un ambient distès. Abans, però, les jornades ha-

vien començat amb un Taller de lectura interactiva del pla dels ascensors amb l'acompanyament d'alguns experts que van reflexionar sobre les afectacions i les alternatives. Es van dur a terme diverses activitats per recuperar "la geografia esborrada" o en risc de desaparèixer i es van fer reculls de propostes pel barri. La jornada va acabar amb una paella popular i es va recordar que cada dimarts es continuen fent assemblees al carrer Pescadors 49.

MANLLEU · DENÚNCIA A L'AGÈNCIA CATALANA DE L'AIGUA

Les obres a la urbanització d'un camp de golf assequen una font catalogada

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El Grup de Defensa del Ter (GDT) ha denunciat que, des del 10 de febrer passat, les obres per la canalització de les aigües grises de la urbanització del Club Tennis Manlleu

Si l'afectació ha arribat fins a la veta de la font, l'asseccament serà irreversible

(municipi de Masies de Roda) han afectat el traçat del GR-210 i han assecat la Font dels Enamorats. Segons manifesta Jesús Soler en qualitat de president del GDT a través d'una carta tramesa als alcaldes dels municipis

afectats i a l'Agència Catalana de l'Aigua, les obres que es troben a l'arrel del conflicte consisteixen en la construcció d'una caseta d'obra i un camí de pedra i ciment per l'accés de vehicles. El moviment i la compactació de terres, el pas de la maquinària pesada i les conduccions i canalitzacions han danyat el camí i han fet que la font -que fins fa poc brollava amb abundància- hagi deixat de rajar. El text puntualitza que, si l'afectació ha arribat fins a la veta de la font, l'asseccament serà irreversible.

Cal destacar que la font està catalogada dins el POUM de Manlleu aprovat l'any 2008 i que apareix referenciada al llibre *Les fonts que tenim. Osona i el Lluçanès* (Eumo editorial, 2005). El seu interès és manifest, ja que recentment va ser restaurada per iniciativa de l'Ajuntament de Manlleu a través d'un taller d'ocupació. Les obres que han desencadenat el seu asseccament van ser atorgades per l'Agència Catalana de l'Aigua.

Matge de la Font dels Enamorats prop de les Masies de Roda

Des del GDT es demana que es promoguin les actuacions oportunes orientades a restituir l'ordre jurídic pertorbat, a garantir plenament l'exercici del dret de pas i la restauració

de la font i el seu raig natural i també a determinar les responsabilitats corresponents per qui resulti ser responsable dels fets denunciats, amb la imposició de les sancions corresponents.

, així està el pati

GAVÀ · LES EXCAVADORES JA HAN COMENÇAT A DESTRUIR L'ESPAI NATURAL DEL CALAMOT

Obres al darrer corredor biològic entre el delta del Llobregat i el Garraf

Oriol Matadepera

baixllobregat@setmanaridirecta.info

Les màquines excavadores han entrat als terrenys de l'anomenat pla de Ponent al municipi de Gavà (Baix Llobregat) i comencen a destruir l'entorn natural del turó del Calamot, el Caçagats i el pla de Queralt, que actua com a connector biològic entre el massís del Garraf i el parc agrari del delta del Llobregat. L'Ajuntament de Gavà (PSC-ICV) ha aprovat construir un nou barri de prop de 5.000 habitatges a l'únic espai que pot utilitzar -i, de fet, utilitza- la seva circulació la fauna d'ambdós entorns, el Delta i el Garraf. També és una de les zones amb més riquesa de jaciments arqueològics de la zona (ibèrics, romans, medievals). Després de reformular tres cops el projecte, durant els darrers anys, el govern municipal de Gavà ha engegat de nou el projecte urbanístic del pla de Ponent, que esgota la pràctica totalitat de sòl urbà al municipi i alimenta el continu de ciment entre el Maresme i el Garraf.

L'oposició popular al pla de Ponent ha presentat al·legacions a totes les actuacions administratives del projecte. Avui dia, hi ha cinc plets actius, però l'Ajuntament prefereix iniciar les obres en comptes d'esperar resolucions judicials com la sentència pendent del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que es preveu per principis d'aquest any. El 12 de març, l'Ajuntament de Gavà va desestimar -per silenci administratiu- el darrer recurs potestatiu de revisió contra el projecte d'urbanització -darrer trà-

Manifestació de veïns i veïnes, diumenge 29 de març a Gavà

mit administratiu per urbanitzar l'espai -presentat per ERC de Gavà. Pocs dies després, les màquines van entrar al sector a l'espera que es resolgui la legalitat del projecte.

La protesta

El diumenge 29, més de dues-centes persones es van manifestar per mostrar la seva indignació per l'inici de les obres. El grup va caminar pel bosc fins a l'indret on les màquines han començat a arrencar arbres. El fang

acumulat per la pluja, les dues dotacions de Mossos d'Esquadra i les tres de policia local que van acompanyar la manifestació van fer desistir la gent d'entrar dins les obres del nou parc de bombers. Els grups opositors al pla de Ponent entenen que el projecte s'ha iniciat com un cavall de Troia, fent primer infraestructures públiques, algunes d'elles "innecessàries", ja que les obres han començat per un parc de bombers situat a dos-cents metres d'un altre parc exist-

ent. El portaveu dels manifestants, Marcel·lí Reyes, va explicar que el nou ambulatori, el nou pavelló esportiu i la seu de la policia municipal tenen l'objectiu "d'urbanitzar destruint i desnaturalitzant la realitat natural que ens envolta i esperant temps millors pel món immobiliari". Al manifest final de la convocatòria, es va recordar que, durant els gairebé vint anys de lluita, han defensat que la zona de Ponent de Gavà fos un parc d'entrada al Parc Natural del Garraf.

El projecte

El projecte conegut com a pla de Ponent es va començar a impulsar el 1990 i ha estat aprovat per l'Ajuntament de Gavà amb els vots favorables del PSC i la connivència de CiU, ICV i el PP. També va ser aprovat per la Generalitat l'agost de 2006, amb un govern en minoria (PSC-ICV). El 2006, prop de 2.000 signatures van reclamar una consulta ciutadana sobre el projecte que mai s'ha volgut dur a terme per part del govern local. Es volen construir 4.900 habitatges en un espai actualment lliure, boscos i agrícola que ocupa una superfície similar a 200 camps de futbol entre el final de Gavà i el límit amb Castelldefels. Segons els grups opositors, la Comissió d'Urbanisme de Barcelona ha fet cas omís de les recomanacions de l'informe ambiental del Departament de Medi Ambient sobre el pla de Ponent, que destaca l'interès estratègic per la seva condició de connector biològic i recomana eliminar part del sector residencial previst al turó del Calamot i els vessants del turó de Caçagats.

L'empresa

L'empresa promotora del projecte, la immobiliària Vertix, és originària de Gavà i el seu president, Felip Massot, no oculta les bones relacions amb la classe política i proclama la seva amistat amb Josep Antoni Duran i Lleida o Artur Mas, així com amb els alcaldes i regidors del PSOE i d'ICV del Baix Llobregat. Cal esmentar la participació de Vertix en el grup d'empreses que va col·laborar, el 1999, en la campanya de Pasqual Maragall a la presidència de la Generalitat.

VILADECANS · ES VA UTILITZAR UNA GRAVACIÓ IRREGULAR PER EXPEDIENTAR UN TREBALLADOR

L'Agència de Protecció de Dades reconeix que l'Ajuntament grava trucades

Ramon Vila

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El sindicat CCOO va denunciar que l'Ajuntament de Viladecans (Baix Llobregat) havia obert un expedient disciplinari a un funcionari fent servir la gravació d'una conversa telefònica com a prova. Es tracta de les trucades que qualsevol persona feia a la policia local, que quedaven enregistrades automàticament sense coneixement de la persona que les feia, encara que les trucades derivessin cap a qualsevol departament del consistori. L'Agència Catalana de Protecció de Dades (ACPD) ha considerat provat el següent: "L'Ajuntament de Viladecans registra la totalitat del contingut

de les trucades entrants al telèfon de la policia local 936 594 024, amb independència del seu contingut, la qual cosa comporta que, quan algun ciutadà o treballador truca per qualsevol consulta de tipus administratiu o, fins i tot, de caire personal, s'enregistra tota la conversació que aquesta persona manté amb la persona que l'atén al telèfon. Així doncs, s'enregistren dades corresponents a tot tipus de situacions i persones per una finalitat que no és estrictament de seguretat pública".

Des del sindicat s'informa que, abans de denunciar els fets, van intentar solucionar el problema amb interlocutors de l'Ajuntament, que no van voler parlar del tema. És per això que van recórrer a l'ACPD, que ha resolt

que l'Ajuntament de Viladecans ha comès dues infraccions: una de caràcter lleu i consistent a no informar que s'està gravant una conversa telefònica i l'altra de caràcter greu, per tractar les dades de caràcter personal o utilitzar-les posteriorment amb conculcació dels principis i garanties establertes a la Llei Orgànica de Protecció de Dades de Caràcter Personal. La mateixa resolució concedeix a l'Ajuntament un termini d'un mes per deixar d'enregistrar el contingut de les trucades rebudes al telèfon esmentat. Al darrer ple municipal, es va parlar del tema i la portaveu i primera tinent d'alcaldia Maria Salmeron (PSC) va dir que l'Ajuntament recorrerà la sentència, però no va explicar perquè s'enregistren les converses telefòniques.

Façana de l'Ajuntament de Viladecans

DIRECTA BAIX LLOBREGAT

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PORTUGAL · JUTGEN 25 PERSONES CAP DE TURC DE MOBILITZACIONS HISTÒRIQUES PER LES CONDICIONS HIGIÈNIQUES A LES PRESONS

Els '25 de Caxias' a judici per qüestionar el sistema penitenciari

Laia Gordi
Barcelona

El 2 d'abril se celebra la segona sessió dels judicis contra els 25 de Caxias. Se'ls acusa de protagonitzar un motí, la destrucció de béns públics i un incendi a la presó de Fuerte de Caxias, a Portugal, ara fa tretze anys. Les institucions han esperat més d'una dècada per jutjar el cas, mentre les denúncies de tortures i vexacions dels presos aparegudes arran dels mateixos fets van ser arxivades fa anys i el debat públic que va suscitar l'afar s'ha desfet en l'oblit. El 23 de març de 1996, cap a les 6 de la tarda, 180 presos es van negar a entrar a les cel·les i es van tancar als passadissos per exigir el compliment del decret llei 265/79 -que prohibeix la superpoblació a les presons- i poder parlar amb els periodistes que es concentraven a les portes del centre. Va ser la darrera acció dels més de dos anys de lluita que havien traspuat a la societat civil, que començava a qüestionar-se el sentit i la funció de les presons com i posava en dubte la institució.

El 23 de març de 1996, 180 presos es van negar a entrar a les cel·les i es van tancar als passadissos

Entre 1994 i 1996, les presons portugueses havien estat protagonistes de diverses formes de protesta dels presos per les condicions infrahumanes d'higiene i superpoblació a les quals es trobaven sotmesos. Les vagues de fam i de feina, les recollides de firmes, la presència als mitjans de comunicació o les accions de crema de matalassos havien estat algunes de les formes a través de les quals els reclusos van traspassar els murs de les presons i van denunciar repetidament la seva situació. Un dels encausats explica la "vulneració sistemàtica de drets" a la qual es trobaven sotmesos: "Hi havia 2.727 presos per una dotació de 859. En una cel·la individual, hi havia tres o quatre persones, en una de vuit podien haver-n'hi vint -amb gent dormint a terra amb matalassos. Tot això amb l'agregant d'una falta d'higiene visceral. Hi havia una plaga d'escarabats, que circulaven per sobre les xeringues dels tòxicodpendents i per sobre del menjar que portaven els familiars. Les persones estàvem sotmeses a un viver de gèrmens d'hepatitis A, B i C, de tuberculosi, de sida... Era un atemptat gravíssim contra la nostra salut mentre érem sota la tutela de l'Es-

24 de març de 1996, un dia després del 'motí' familiars i amics intentaven tenir notícies des de fora la presó.

tat". I conclou: "És clar, hi havia una tensió increïble -explosiva- entre presoners. Amb els carcellers hi havia un ambient molt hostil. Hi havia angoixa i depressió, però també revolta i un gran sentiment d'indignació". El 1996, les presons portugueses eren les que tenien la densitat de població més gran d'Europa -140 presos per 100.000 habitants- i també el nombre més elevat de presos morts -103 morts per 10.000.

La gran quantitat de protestes i accions va aconseguir que, el 1994, el jutge Marques Ferreira -fins aleshores aliè a l'univers penitenciari portuguès i que va aguantar dinou mesos al càrrec- destituís el director general de Serveis Penitenciaris, Fernando Duarte. Marques Ferreira va denunciar públicament el que ja havien destapat alguns informes internacionals, les nombroses irregularitats practicades a les presons per part d'una o més organitzacions criminals infiltrades dins el funcionariat i capaces de fer complir la seva pròpia llei a l'interior dels centres al marge i per sobre de la direcció general. El jutge va deixar el càrrec després que la seva dona i ell rebessin diverses amenaces de mort.

El 23 de març de 1996, mentre els principals representants sindicals dels funcionaris de presons es reunien a Coimbra per exigir un plus de perillosi-

tat donades les protestes dels darrers anys, diversos testimonis expliquen que, a Fuerte de Caxias, "els guàrdies no van distribuir menjar entre la població penitenciària, però sí medicaments -o sigui psicotròpics-, als quals tothom estava enganxat. I és clar, la medicació -sense menjar i en aquell context de lluita- més que deixar els presos zombis va ajudar a excitar-los". "Crec que va

"Els mitjans van justificar l'acció policial maximitzant la resistència -de fet, inexistent"

ser una cosa molt preparada per desestabilitzar les protestes, per desacreditar els presos davant l'opinió pública, deixar-los com a gent violenta... i la repressió realment va ser un càstig", diu un dels encausats.

Els presos es van negar a entrar a les cel·les. Era una protesta pacífica, espontània i col·lectiva que, a més d'una amnistia parcial, demanava unes condicions d'emprisonament millors i més dignes, senzillament allò que esta-

va recollit a la reforma de la llei penitenciària. Hores més tard, el director general va arribar a la presó i va dir als reclusos que, en deu minuts, havien d'entrar a les cel·les. Com que no ho van fer, a les deu de la nit va donar l'ordre d'entrada dels policies antidisturbis. "Van començar a apallissar els presos, que no vam oposar cap tipus de resistència. La prova és que els 180 presos que érem allà concentrats vam rebre pallisses repetides -alguns durant tres o quatre dies. Ens van obligar a passar per un passadís de policies que ens propinaven cops de porra. Em van trencar diversos ossos de la mà i el cos em va quedar negre. Però d'altres van acabar pitjor que jo. Per exemple, un pres va perdre un ull a causa d'una bala de goma i d'altres van patir hematomes, contusions... Ens vam anar trobant tots a l'hospital penitenciari, a dos quilòmetres d'allà. Aquestes tortures van ser presenciades pel director general. Celso Manata, que era allà i donava ordres", explica un dels encausats que viu a Barcelona des de fa set anys.

Després d'aquella nit sàdica, el ministre de Justícia, Vera Jardim, va començar a buscar caps de turc entre els presos. Els mitjans de comunicació van justificar l'acció policial maximitzant la resistència -de fet, inexistent- dels presos i tot plegat va apaivagar les mo-

bilitzacions per por de patir represàlies. Es van fer més accions puntuals, que van ser silenciades, i alguns presos fins i tot denunciaven que van aparèixer morts que, sospitosament, s'havien penjat. Els funcionaris van aconseguir el sobresou per perillositat i els presos, tot i que actualment no viuen en les condicions de superpoblació de fa tretze anys, no van aconseguir res. De fet, es va canviar el mobiliari de fusta per ciment. Els 25 de Caxias denunciaven que van ser escollits a l'atzar i que el judici és impropcedent. "La gent de les presons va escriure als diaris, als parlamentaris, al ministre de Justícia, al president de la República, als diputats... tots estaven informats del que passava allà dins. Si ells van incomplir les regles de l'estat de dret, són ells els que haurien d'anar a judici i no les persones que vam patir una violència premeditada i estructurada per part d'aquells que, suposadament, ens havien de reinserir, per part d'aquells que havien de complir la llei i ser un exemple", diu el mateix encausat. "Jo no reivindico subsidi de risc, sinó l'abolició de les presons", afegeix. "Ara ens podrien caure fins a cinc anys més, però seria un escàndol i l'advocat no ho creu, però jo -per experiència- no confio en els advocats i ja estic curat d'espants, o sigui que tampoc em sorprendria", riu i conclou.

PRESOS EM LUTA

CHIAPAS · 1.200 MILITARS CARREGUEN BRUTALMENT CONTRA PRESOS POLÍTICS EN VAGA DE FAM

Més persecució policial del moviment indígena

Alba Barbé i Serra
Mèxic

La matinada del 21 de març, diferents presos del Centre de Reinserció Social per a Sentenciats numero 14 El Amate de Cintalapa, Chiapas, es van enfrontar durant hores a un operatiu policial de més de 1.200 militars, agents de la Policia Federal Preventiva, agents de la Policia Estatal, agents federals d'investigació i d'altres membres del Ministeri Públic. El governador Juan Sabines va justificar la càrrega violenta per unes presumptes denúncies de comerç de drogues i possessió d'armes de foc entre els interns, però l'operatiu es va dur a terme en el context d'una vaga de fam protagonitzada per diferents presos polítics que demanen la revisió dels seus expedients penals.

El governador justifica les càrreges amb presumptes denúncies de comerç de drogues

El context de lluita ve de lluny i no s'atura. El Comitè d'Expresos i Familiars de Presos Polítics Voces Inocentes -adherits a *La Otra Campaña* i a la *Sexta Declaració de la Selva Lacandona* i altres organitzacions mexicanes van iniciar un *plantón* el 18 de març davant la seu de governació a Tuxtla Gutiérrez per demanar la llibertat immediata i incondicional dels seus familiars. El dia 23 de març, davant l'amenaça de suspensió de la revisió d'expedients per part de Juan Sabines, prop de 200 persones de l'Organització Camperola Emiliano Zapata (OCEZ) van abandonar la protesta a la capital, tot i que continuaven tenint cinc presos de l'organització a la presó des de l'any 2001. Integran els del Moviment Camperol Regional Independent (MOCR) i d'altres familiars continuen el *plantón*.

Impunitat total tres anys després de l'operatiu d'Estat a Texcoco i Atenco
Quasi tres anys després del brutal operatiu policial contra el poble de Texcoco i San Salvador Atenco del 3 i 4 de maig de 2006, durant el qual van ser detingudes més de dues-centes persones, dues van resultar mortes i quaranta-set dones van ser torturades físicament, psicològicament i sexualment, arrenca la Campaña nacional i internacional per la llibertat i la justícia per Atenco. El 16 de març, Trinidad Ramírez -esposa d'Ignacio del Valle- i desenes de representants i integrants d'organitzacions civils i moviments socials van sortir en caravana des d'Atenco per visitar el penal de màxima seguretat de l'altiplà a Almoloya de Juárez, Estat de Mèxic. Felipe Álvarez i Héctor Galíndez es troben

'Plantón' de les famílies durant la vaga de fam de febrer i març del 2008 a Tuxtla Gutiérrez, Chiapas.

en aquest centre -sentenciats a 67 anys i mig de presó-, igual que Nacho del Valle, també sentenciat a 67 anys, més 45 per "segrest equiparat en modalitat d'autor intel·lectual". Una suma de 112 anys de presó. Per poder facilitar la defensa jurídica, la campanya demana en primera instància el trasllat immediat dels companys al Penal Molino de Flores, a Texcoco, on ja hi ha deu presos polítics més, sentenciats a 31 anys, 11 mesos i 15 dies de presó arran dels fets d'Atenco.

Ambdues acusades només van reconèixer el delictes de "rebel·lió", pel qual haurien d'haver complert sis anys

La campanya és impulsada pel Front de Pobles en Defensa de la Terra i per personatges reconeguts de l'escena mexicana com Samuel Ruiz (bisbe emèrit de San Cristóbal de las Casas), Ofelia Medina (actriu), Manu Chao (músic), Diego Luna (actor), Adolfo Gilly (acadèmic) i d'altres col·lectius i organitzacions de drets humans com el Col·lectiu d'Advocats Zapatistes o l'organització Mujeres sin miedo. El

Front de Pobles en Defensa de la Terra també denuncia l'ordre d'aprehensió per "segrest equiparat" que pesa sobre Amèrica del Valle i que la manté en un exili forçat des del maig de 2006.

Gloria Arenas Agis i Jacobo Silva Nogales, empresonats tot i gaudir de l'emparr judicial

Arenas i Silva van ser torturades i detingudes l'any 1999 a Guerrero, acusades de pertinença a l'Exèrcit Revolucionari del Poble Insurgent (ERPI), escissió de l'Exèrcit Popular Revolucionari (EPR). Ambdues van ser torturades i Gloria Arenas va ser traslladada al Penal de Santa María Chiconautla, a l'Estat de Mèxic. Van col·locar la fitxa de perfil criminològic "d'alta perillositat" a Jacobo Silva, que va ser ingressat al penal de màxima seguretat de l'altiplà, on ha restat incomunicat durant molt de temps. Silva es va fer càrrec de la seva pròpia defensa i va anar deixant sense efecte gairebé totes les imputacions, des de terrorisme fins a assassinat. Ambdues acusades només van reconèixer haver comès el delictes de "rebel·lió", pel qual haurien d'haver complert sis anys, onze mesos i dinou dies de presó.

El 13 de març, el tribunal de l'Estat va emetre una resolució d'emparr favorable a l'alliberament immediat de Silva i Arenas. Tanmateix, les autoritats van notificar que l'alliberament guanyat a Chilpancingo no es faria efectiu, ja que existia un altre procés amb una sentència de cinc anys a Toluca.

El Col·lectiu contra la Tortura i la Impunitat i el Comitè Veritat, Justícia i Llibertat per Jacobo Silva i Gloria Arenas denuncien la pretensió de les autoritats judicials d'afegir-los altres delictes que provenen del mateix fet jutjat i afirma que no existeix cap raó jurídica vàlida perquè continuï a la presó.

Abraham, pres oaxaqueny en vaga de fam

El 15 de gener de 2005 van detenir Abraham Ramírez Vásquez, Noel i Juventino García Cruz, integrants del Comitè per la Defensa dels Drets Indígenes de Santiago Xanica (CODEDI-XANICA). L'any 2005, la Policia Preventiva de Oaxaca, va irrompre violentament a la comunitat de Santiago i va disparar contra més de 80 persones que, en aquells instants, feien treballs comunitaris. L'agressió va ferir de gravetat els tres integrants de l'organització, que van ser detinguts i traslladats a l'hospital de Pochutla. Allà, se'ls va negar l'atenció mèdica durant més de 36 hores, sota ordres del governador de Oaxaca Ulises Ruiz Ortiz, amb l'expressa intenció de deixar-los paralítics. Se'ls van imputar els càrrecs d'homicidi qualificat, temptativa d'homicidi, lesions i segrest.

Abraham Ramírez va ser traslladat sense previ avis del penal de San Pedro Pochutla al penal de seguretat de Miahuatlán el 31 de gener. Des del dia 1 de febrer, es troba en vaga de fam dins la presó per exigir el seu trasllat immediat.

Voces Inocentes

L'associació neix arran de la vaga de fam que van protagonitzar més d'una cinquantena de presos i preses polítiques de la Voz del Amate i la Voz de los Llanos -col·lectius de presos i preses polítiques organitzades dins els penals de l'Estat de Chiapas adherits a *La Otra Campaña*- entre el febrer i el març de 2008. Alberto Patistán Gómez, indígena tsotsil i únic integrant del moviment que encara resta privat de llibertat, va ser sentenciat a 60 anys de presó el 19 de juny de 2000, acusat d'homicidi, lesions i possessió d'armes de foc, entre d'altres delictes no provats. El col·lectiu denuncia que ja s'ha revisat l'expedient del pres i que no hi ha elements jurídics que justifiquin que continuï privat de llibertat.

> Poema

La cárcel ladrona
roba mi libertad
pero la libertad es inmensa
sólo le puede arrancar trozos...
como mordidas. (...)

Gloria Arenas

, espai directa

PROMOCIÓ!

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

**Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info**

Directament presenta'ns!

➤ **Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info**

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA
Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29
EIXAMPLE
Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU
Taverna Itaca • Pallars, 230
Cus-Cus • Rambla Poblenou, 77
CLOT
La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo • Rubén Darío, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22
NOU BARRIS
Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Roquetes • Vidal i Guasch, 16
Casal de Joves de Prosperitat • Joaquim Valls, 82
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA
AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal • de la Cera, 1 bis
La Rosa de Foc • Joaquim Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles
Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles
Llibreria Medios • Valldonzella, 7
SANTS
Cernre Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA
Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera • Psg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo • Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA
Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 • Hortes, 22
Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2
La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET
La Krida • Sicília, 97
Bar Linea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla • Plaça dels Càbrils, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA
Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26
La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ
Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA
Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI
Llibreria Barba • Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOI
Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

REUS
Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort • Major, 60

SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA
Llibreria Cal Dach • Sant Miquel 5

TARRAGONA
CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA
L'Estapera • de Baix, 14

VALLS
La Maria de Valls • Forn nou 26

VIC
Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal • Sant Julià, 20

DESCOMpte DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
el setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____ Correu electrònic _____
Telèfon _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa a 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-ne servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

La versió dels Mossos, sense contrastar

'La Vanguardia', 'El Punt' i 'El Periódico' filtren informacions poc clares dels Mossos sobre les protestes contra Bolonya

Joan G. Vallvé

La Vanguardia va publicar, el 24 de març, que havia aconseguit l'informe dels Mossos sobre la manifestació del 18 de març per al conseller Saura. L'informe, que només podia haver arribat al diari a causa d'una filtració del govern o, més probablement, d'un dels membres de la cadena de comandament dels Mossos d'Esquadra, justificava l'actuació de la policia amb proves circumstancials o falses que el diari va publicar sense contrastar.

La Vanguardia, per exemple, sense dubtar de la versió de l'informe, publica que els manifestants que eren al terrat del Palau Robert a les protestes del matí tiraven objectes als Mossos i ho intenta demostrar amb una fotografia. La mateixa imatge, però, si s'amplia, només mostra un manifestant aixecant els braços sense res a les mans. En el mateix sentit, els Mossos també havien intentat filtrar que el fotògraf de l'ADN, Guillem Valle, havia resultat ferit per un martell llançat pels manifestants, però l'anàlisi fotogràfica demostra que el martell ja era a terra abans dels cops.

Però La Vanguardia no és l'únic diari que ha publicat informacions errònies. El dia 25, El Punt va publicar un article sobre el mateix informe on es deia que els Mossos inclouen fotografies que demostraven la violència dels manifestants. Una de les fotografies era la marca d'una sola de sabata a la camisa d'un mossos, l'altra era de la manifestació del dia 19 -no del 18- i, en una tercera, es veia un manifestant colpejant un mossos amb un pal però, de fet, era una fotografia de la manifestació del 12 d'octubre. L'endemà, El Punt va fer una rectificació i va dir que aquella fotografia s'havia publicat per error.

La periodista Maika Navarro, per la seva banda, l'endemà de la manifestació del dia 26, va publicar un article a El Periódico on deia que els Mossos havien trobat fotocòpies amb les cares d'alguns mossos que havien

MARC JAVIERRE

participat a la manifestació del dia 18, com si es tractés d'una amenaça. Però tan sols era un article fotocopiado del número passat d'aquest setmanari. Navarro va dir que els Mossos ja sospitaven d'un fotògraf concret i només li va faltar dir que l'article s'havia publicat per incitar a la violència.

L'endemà, avisada per la DIRECTA, va fer una rectificació parcial. Al mateix article, també s'hi deia que els Mossos havien trobat unes altres fotocòpies d'una "publicació antisistema més coneguda" que, "a les pàgines centrals, sota el títol Manual dels disturbis, ofereix una bateria de propostes de com convertir una manifestació en una batalla campal". Navarro, però, no té en compte que molt probablement aquestes pàgines centrals són una reproducció d'un article del diari ABC dedicat a parlar dels violents antisistema.

participat a la manifestació del dia 18, com si es tractés d'una amenaça. Però tan sols era un article fotocopiado del número passat d'aquest setmanari. Navarro va dir que els Mossos ja sospitaven d'un fotògraf concret i només li va faltar dir que l'article s'havia publicat per incitar a la violència. L'endemà, avisada per la DIRECTA, va fer una rectificació parcial. Al mateix article, també s'hi deia que els Mossos havien trobat unes altres fotocòpies d'una "publicació antisistema més coneguda" que, "a les pàgines centrals, sota el títol Manual dels disturbis, ofereix una bateria de propostes de com convertir una manifestació en una batalla campal". Navarro, però, no té en compte que molt probablement aquestes pàgines centrals són una reproducció d'un article del diari ABC dedicat a parlar dels violents antisistema.

PREMSA

'La Vanguardia' silencia la manifestació contra el procés de Bolonya del 26 de març

'El Periódico' lloa la 'professionalitat' dels Mossos tot i que els manifestants els van burlar

Enric Borràs Abelló

Les reaccions davant la gran manifestació contra el pla de Bolonya que es va fer el vespre del dijous 26 de març són una guia per entendre com afronten aquest conflicte els mitjans. Un dels exemples més clars és el de La Vanguardia de l'endemà, que no deia gairebé res de la manifestació a la portada. En lloc de parlar de la manifestació multitudinària que va aplegar més de deu mil persones, convocades a corre-cuita al centre de Barcelona, la portada de La

Vanguardia duia com a segon titular: "Els universitaris deixen en minoria els vagues contraris a Bolonya". Només es parlava de la protesta al subtítol i, a l'interior, dedicava dues pàgines a dir que la majoria d'estudiants no havien secundat les vagues contra Bolonya i a repassar els arguments en contra i a favor del pla Bolonya. La Vanguardia, amb una intenció clara que fa dubtar de l'ètica periodística dels seus responsables, es va limitar a publicar un breu de 137 paraules sobre la manifestació i una fotografia. Malgrat l'expectació que

havia generat la manifestació tota la setmana, es va limitar a donar el nombre de manifestants que van dir els mossos -5.000 persones- i a dir que s'havia esquivat el dispositiu policíac i que la manifestació havia acabat a Sants. Tot i l'impressionant dispositiu policíac que s'havia preparat i el clam massiu que es va sentir pel centre de Barcelona, La Vanguardia va ignorar aquella manifestació tant com va poder. El diari, però, aquell mateix dia obria portada amb una fotografia d'un miler d'empresaris manifestant-se a Madrid.

El Periódico, per la seva banda, no va oblidar la manifestació i va obrir portada amb una fotografia i el titular de portada. Al mateix temps, però, es dedicava a defensar l'actuació dels Mossos d'Esquadra, clarament burlats pels manifestants. Tot i que el canvi de recorregut va agafar els Mossos per sorpresa, ja que no l'havien previst i la brigada d'informació tampoc no els n'havia advertit, el Periódico va defensar la "professionalitat" del cos i va dir que la policia havia improvisat un dispositiu alternatiu "eficax" que va neutralitzar els "antisistema".

> Cap ètica periodística ni empresarial

Manuel Torres

La secció espanyola de Le Monde Diplomatique ha denunciat, en un comunicat a la web, que El País (del grup Prisa) no els publicaria la publicitat mensual. El motiu del departament de publicitat del diari espanyol era que la redacció no hi havia donat el vist i plau. I no ho havia fet perquè un dels articles de Le Monde Diplomatique, que sortia a la portada, duia el títol "La crisi colpeja El País". Pascual Serrano, autor de l'article, hi feia una anàlisi de la crisi que pateix el diari espanyol i el grup Prisa, els deutes del qual arriben a més de 5.000 milions d'euros.

Si es té en compte que El País ha tingut fins un 20% de pèrdues en publicitat, el fet que -tot i els deutes- rebutgi la publicitat de Le Monde Diplomatique és llençar-se pedres a la teulada. El País ni tan sols ofereix informació verídica als seus propis accionistes. Com a empresa, no respecta les normes i lleis que la regulen i, el més important, com a mitjà d'informació, censura publicitat d'un altre mitjà que sí que ha fet la seva feina periodística. Just el contrari d'allò que fan la majoria de periodistes d'El País.

La influència política dels grans grups mediàtics com Prisa fa que el capitalisme financer els condoni els deutes, segons informa el digital Hispanidad (hispanidad.com/noticia.aspx?ID=127835). Quin tipus d'informació pot donar un mitjà endeutat amb el poder financer? Com es paguen aquests favors? Al número 29 dels Quaders del CAI (setembre de 2007), la periodista i professora Núria Almirón (Almiron.org) ja va explicar l'arriscada estratègia del grup i va posar en evidència, amb uns quants anys d'antelació, allò que el periodista de Le Monde Diplomatique denuncia a l'article que no ha agradat a El País.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

PUBLICITAT

el diari digital de les nacions sense estat

ciemen
nationalia

notícies d'Europa i del món
fitxes amb les dades de context
dossiers especials, entrevistes i documentació
en català i en anglès

<http://www.nationalia.cat>

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'Estat juga (i guanya)

Els estats continuen jugant un paper clau com a força hegemònica nacionalitzadora malgrat la seva presumpta dissolució en el magma de la globalització

Ricard Vilaregut
cultura@setmanaridirecta.info

D'un temps ençà, està arrelant amb força la idea de la presumpta dissolució dels estats i les identitats en el magma de la globalització econòmica i social, que comportarà un altre ordre postnacional, amb estructures d'organització política encara per inventar. Pèrdues d'elements de sobirania clàssiques cap a organismes supraestats (moneda, relacions internacionals); transformacions en el disseny institucional dels *vel·ls* estats-nació (descentralització, polítiques de reconeixement, governança), socialització de noves eines tecnològiques (Internet, portals, blocs)... Tot plegat seria simptomàtic d'aquest nou sistema d'organització que superaria el concepte d'Estat.

Aquesta teoria conviu amb la demanda persistent de reconeixement d'identitat jurídica i política de societats nacionals inserides en estats. Quina força té actualment l'Estat per aturar aquestes demandes i quin paper juga com a força hegemònica nacionalitzadora? Els darrers llibres de Michael Billig, Alfons López Tena i Hèctor López Bofill són un exemple que s'ha de matisar aquesta presumpta retirada de l'Estat en un context d'interrelació cada vegada més global i que el nacionalisme continua essent una força ideològica fonamental al món contemporani.

Lluites contra l'assimilació

Les relacions -entre persones, discursos o institucions- no són mai neutres. Hi ha unes lògiques de poder que no es poden obviar. I això es fa molt palès en relació als Estats i, especialment, en el cas dels que no han acabat de ser Estat-nació. En aquests casos, es produeix una lluita entre l'Estat -que intenta assolir l'hegemonia total- i els grups nacionals a l'interior, que intenten evitar l'assimilació. Una lluita que pot semblar ben explícita per part de les nacions sense Estat i aparentment implícita per part de l'Estat, que de manera inexorable va estenent la seva influència.

Un exemple d'invasió subtil el podem trobar a Euskadi. Un dels falsos mites que envolten el comportament electoral basc és la seva escassa variació. És veritat que tot i que no

Per contra del que diu el tòpic, el nacionalisme basc ha perdut pes en els darrers trenta anys davant l'avanç hegemònic de l'Estat espanyol.

s'aprecien tombants electorals dramàtics, es pot afirmar que el canvi és sostingut en el temps, segons veiem en un article del politòleg basc Asier Blas. Des de 1986, els *abertzales* no han parat de perdre pes relatiu (percentual) elecció rere elecció. A les eleccions autonòmiques del 86 van aconseguir 52 diputats, davant els 23 dels partits espanyolistes. En canvi, l'any 2005, els *abertzales* van ser 39, els federalistes 3 (EB-Berdeak) i els espanyolistes 33 (PSE i PP). I fa quatre dies, ja ho hem vist: 35 els *abertzales*, 39 els espanyolistes i 1 els federalistes. Com que aquestes eleccions han tingut un factor absolutament distorsionador -la il·legalització de DM3, que pel cap baix hauria aconseguit 7 escons-, cal tornar a les dades de 2005: durant aquests vint anys, tretze escons que estaven en mans *abertzales* han passat -de forma estructural- a partits estatals. En tant per cent, la mitjana de distància ha estat del 16'6% del cens (que no dels vots).

El nacionalisme banal

Com s'ha arribat a aquest canvi de comportament electoral? Una de les respostes la trobem al text *Nacionalisme Banal*, de Michael Billig, un llibre que se centra en la crítica als estudis sobre nacionalisme, clarament decantats a l'anàlisi de les característiques de les lluites nacionals sense Estat i no tant al nacionalisme dels nacionalismes estatals.

L'autor es fixa en les formes diàries i menys visibles que es troben profundament arrelades en la consciència col·lectiva, una forma de nacionalisme "ni exòtica ni allunyada de les pràctiques més habituals", que defineix com a "nacionalisme banal". Aquest nacionalisme banal es troba present dia rere dia als mitjans de comunicació a través de símbols i rutines del llenguatge. Billing assenyalava elements habituals, com ara la bandera que oneja constantment a l'exterior d'un edifici públic o símbols com les fotografies del president o les plaques d'organismes estatals, omnipresents a l'escola, als despatxos i a les façanes dels habitatges. Tot plegat no són sinó recordatoris que operen de manera mecànica sobre el subconscient individual i col·lectiu que, de mica en mica, van normalitzant la pertinença a un determinat Estat, sigui o no el que es consideri propi.

Nacionalisme sense complexos

En la pugna entre hegemonies, doncs, l'Estat juga fort, amb les cartes a favor. I quan no ho fa banalment, ho fa directament, sense complexos, com veiem al llibre *Catalunya sota Espanya* de López Tena. La línia argumental del llibre parteix de la base que, durant el segle XX, espanyols i catalans s'han aliat per defensar interessos comuns tals com l'atenuació del poder militar, la recuperació de la democràcia i la integració a Europa, però que ara els

interessos nacionals d'uns i altres no només xoquen sinó que sumen zero: el que guanya un ho perd l'altre.

L'autor, si bé avisa que tot plegat només pot acabar amb l'assimilació de Catalunya, amb la configuració d'un Estat plurinacional de debò o bé amb la independència formal, mostra un argumentari de motius pels quals es fa impossible que un Estat que és profundament uninacional es faci plurinacional. Per López Tena, l'Estat espanyol té un caràcter irreductible i les seves institucions són poc propícies a la pròpia limitació o pèrdua de competències i funcions.

Vigència de l'Estat

López Bofill parla d'aquest caràcter a voltes intrínsecament poc democràtic a *Nous Estats i principi democràtic*. L'escrit rebat la tesi dels que anomena *universalistes optimistes* i afirma que, en termes nacionalitzadors, la vigència de l'Estat és més forta que mai. I ho argumenta amb l'exemple de la Unió Europea, que més que retallar el poder dels estats ha reafirmat la seva condició i la seva legitimitat.

López Bofill afirma que, tot i els ideals basats en la democràcia i el liberalisme polític de què fan gala amb declaracions i manifestos, els principis fundacionals d'aquests estats s'han fet a base de violència i conquesta, un fet que els impedeix assumir els principis moderns de

democràcia qualitativa. Amb tot, l'autor assegura que l'oportunitat de les nacions sense Estat rau, precisament, en l'assumpció del paradigma del principi democràtic -dret de decidir per la comunitat afectada- més que no pas la reivindicació exclusiva de drets de caràcter històric.

En un context de demanda nacional clara i contundent -per tant, rupturista i de confrontació-, les organitzacions supranacionals que tant defensen l'estabilitat global -UE, ONU- es trobarien en l'atzucac d'haver de defensar "aquells que defensen l'*status quo* apel·lant a la possibilitat de les armes, en lloc dels que volen ocupar un espai al planisferi polític a través d'una decisió lliure". Si això s'esdevingués, hauríem de canviar -gustosament- el títol que encapçala aquest article.

BIBLIOGRAFIA

Nacionalisme Banal. Michael Billig. Editorial Afers. València, 2006. 310 pàgines
Catalunya sota Espanya. Alfons López Tena. La Magrana. Barcelona, 2007. 259 pàgines
Nous estats i principi democràtic. Hèctor López Bofill. Premi Idees Assaig Breu. Barcelona, 2009. 77 pàgines

ARTS ESCÈNIQUES

Paròdies de la incorrupció

Presentació del muntatge crític del dramaturg portuguès Helder Costa

Imatge de la obra 'El Incorruptible' i l'autor, Helder Costa.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Una arriscada crítica social i política sobre la corrupció en clau de paròdia. El dramaturg, autor, director i escriptor portuguès Helder Costa retorna a casa nostra per presentar *El Incorruptible*, una trama al voltant d'un polític -Honesto- que fa els impossibles per corrompre, tot i que els resultats l'acaben conduint sempre al fracàs més estrepitosos. El muntatge es podrà veure fins el diumenge 5 d'abril al teatre SAT! de Sant Andreu de Palomar.

La corrupció a escena
Honesto ho diu ben clar: ell es posa

en política per triomfar a la seva vida, tant laboral com familiar. A partir d'aquí, comença a fer els impossibles per seguir l'exemple de tot l'entorn del partit i de tota aquella gent que l'acompanya dia a dia. No obstant això, per ironies de la vida, una vegada darrera l'altra, el personatge no ho aconsegueix i, com a conseqüència, aquell castell de riqueses, propietats i poder que havia construït s'anirà derruïnt poc a poc. Finalment, l'evolució del protagonista l'abocarà a una metamorfosi total cap el Sant Patró de la Corrupció.

Helder Costa, ara aliat amb la companyia d'Oscar Huéscar, trasllada tot aquest entramat a un escenari bastant despulat, tot i que

> El Incorruptible

Direcció: Helder Costa
Actors: Óscar Huéscar, Padi Padilla i Rafael Campos
Durada: 90 minuts
FINS EL DIUMENGE 5 D'ABRIL
SAT! DE SANT ANDREU DEL PALOMAR

amb multitud de personatges. El mateix Óscar Huéscar, Padi Padilla i Rafael Campos interpreten diverses persones que apareixen a la vida del protagonista per motivar-lo i induir-lo al soborn permanent. Des dels capellans, als polítics passant per la dona del protagonista, tots es llancen a pervertir-lo amb subtileses i evidències. El més desesperant però, és que no ho aconsegueixen i, a més, no per falta de voluntat d'Honesto.

Tot i que, en un primer moment, Costa va idear el text per un sol personatge, sembla difícil imaginar un únic individu en escena si es compara amb el guirigall provocat pel conjunt de la companyia. El muntatge original, de fet, va ser estrenat ara fa cinc anys a Portugal, de la mà de la companyia del director A Barraca i va recórrer diferents països com l'Argentina, França, Moçambic o Suïssa. Posteriorment, el nexa entre el dramaturg i la companyia d'Oscar Huéscar el va animar a preparar una versió espanyola amb pinzellades i exemples de disbarats polítics molt propers.

Costa a casa nostra
Helder Costa ja fa temps que coneix els escenaris catalans. Amb la seva companyia A Barraca va obtenir el reconeixement del públic en diverses ocasions als anys 80, amb els guardons atorgats en diferents edicions del ja desaparegut Festival de Teatre de Sitges. El festival va fer d'altaveu del dramaturg i dels seus muntatges i, a partir d'aquí, va iniciar períodes de creació i direcció a Barcelona. Entre aquests, cal destacar *Calamity Jane*, amb l'actriu Vicky Peña, i *Dancing*, del braç de Mario Gas.

Ara, es mostra content de tornar i de fer-ho amb aquest quadre còmic i àcid que manté la filosofia de l'autor, que pregona a tots els vents la seva absoluta "passió per la comicitat de l'absurd".

MÚSICA

Xazzar i Els Amics de les Arts omplen La Farinera

El quart concert del cicle Expressió Directa coincideix amb el primer aniversari del Brot

BERTA ALARCO

Els amics de les arts i Xazzar, dissabte 28 de març a la Farinera del Clot.

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

Tres-cents persones van omplir l'auditori del centre cultural La Farinera del Clot, el dissabte 28 de març, per assistir als concerts dels Amics de les Arts i Xazzar. La pluja no va impedir l'èxit del quart recital del cicle Expressió Directa, organitzat per la DIRECTA i La Farinera per difondre noves propostes en l'àmbit de la música alternativa. A més, el concert del dissabte va coincidir amb la festa de primer aniversari del col·lectiu El Brot, que gestiona el bar del centre cultural.

Els Amics de les Arts van obrir el foc. El quartet de Barcelona, format per Joan Enric Barceló, Eduard Costa, Ferran Piqué i Dani Alegre, va presentar el seu espectacle a mig camí entre el concert i el monòleg humorístic, amb el fil conductor de les cançons del seu darrer disc, *Castafiore cabare* (Pistxo Records, 2009) i amb alguna sorpresa, com una versió en català de "Quelqu'un m'à dit"

de la *sarkozina* Carla Bruni. L'irònic rap "Exercici 60" i "A vegades" van cloure un concert que va comptar amb molta acceptació.

Xazzar va oferir un recital especial per presentar el seu segon disc a Barcelona, *Històries desencantades* (Kasba, 2009). La banda encapçalada per la cantant Miranda Gas va presentar un espectacle d'aïres cabareters i circenses centrat en les cançons del seu segon treball i va recuperar algunes peces del seu primer disc com "Ninots" o "Camins de fang".

Xazzar ha modificat la seva formació perquè dues de les violinistes titulars del grup, Laia Serra i Noemí Rubio, estan passant un any a Londres. Així, la fins ara clarinetista Àngela Linares toca el violí i el grup ha fitxat un nou clarinetista, Lluç Casares, i una nova violinista, Ana Omeñaca. Serra i Rubio, però, van poder assistir al concert de La Farinera, de manera que Xazzar va actuar en alguns temes amb una formació de nou persones a l'escenari.

, expressions

LIBRES

Enric Duran, raons per expropiar a la banca

Un document sobre el com i el perquè de la seva acció

Més enllà de l'anècdota rocambolesca o de qualsevol lectura sensacionalista, l'acció duta a terme per Enric Duran, gràcies a la qual va aconseguir crèdits a 39 entitats bancàries valent-se dels forats del propi sistema financer, no només posa en evidència la vulnerabilitat d'aquest sistema sinó que denuncia de manera contundent la falsa naturalesa dels diners creats per la banca a partir de l'especulació creditícia. Tot això s'explica sense intermediaris a *Abolim la banca*, un llibre on el protagonista explica el sentit de la seva acció contra els fonaments del capitalisme.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

“Davant d'un govern que empresona la gent injustament, el millor lloc per una persona justa també és la presó”, amb aquestes paraules d'Henry Thoreau s'inicia el capítol *Diari d'una expropiació planificada*, en el qual Enric Duran (Vilanova i la Geltrú, 1976) narra amb fina ironia i tot luxe de detalls la manera com va arribar a reunir prop de mig milió d'euros en crèdits partint del no-res per transformar-los en recursos que ajuden a finançar projectes socials alternatius.

No hi ha dubte que, a més d'entaular una intel·ligent partida d'escacs amb el sistema essent coneixedor de totes les seves jugades, portar a terme una acció així comportava assumir per endavant el significat de les paraules de Thoreau i, per descomptat, això és el que ha fet Enric Duran amb total entesa. I

és que, el seu propòsit d'*insumissió bancària* no només s'emmarca en la tradició de desobediència civil predicada pel pensador nord-americà, sinó que s'inscriu per dret propi dins la tradició sociohistòrica investigada el 1969 per Eric Hobsbawm en un dels seus treballs més celebrats: *Bandits*.

El llibre és el testimoni d'una persona incansable que, per sobre de tot, fa el que creu

En aquest llibre, l'historiador va perfilar la figura del *bandoler social*: un arquetip que al llarg del temps es repeteix de forma mítica en totes les cultures. On millor es rastreja aquesta tradició a l'època

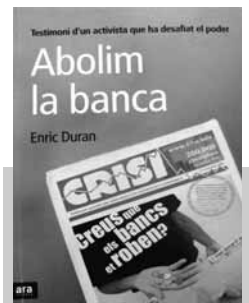
Enric Duran en la trobada de la Xarxa pel Decreixament a Perpinyà

contemporània és en l'*expropiació anarquista*. No en va, Enric Duran es refereix a ella en el seu llibre i, especialment, a Lucio Urtubia com una de les seves principals fonts de motivació. Que la tradició continua viva no només es demostra, doncs, amb la sobtada irrupció de l'acció de Duran en plena crisi financera, sinó que també es demostra en el debat que ha generat i, sobretot, en les nombroses mostres de simpatia i complicitat que ha despertat entre la població.

L'activisme com a escola
No obstant això, el llibre d'Enric Duran no es pot agafar com una lectura acadèmica o merament sociològica. El seu testimoni és un revulsiu que no pot deixar ningú indiferent. L'autor ha renunciat als seus drets personals i ha remarcat al seu contracte editorial que un 10% del preu de venda ha d'anar destinat

al Col·lectiu Crisi per dur a terme noves accions. De fet, bona part del llibre està destinat a narrar la gènesi d'aquest col·lectiu i els seus propòsits a partir d'accions com les publicacions massives *Crisi* i *Podem viure sense capitalisme*, ambdues finançades amb les expropiacions als bancs.

El que també queda reflectit al llibre és el compromís social i la trajectòria activista i autodidacta d'Enric Duran des que, fa més d'un dècada, s'inicià en els moviments de resistència a la globalització. Aquesta va ser l'escola que el va conduir a intentar comprendre les dificultats de les lluites socials en un món cada vegada més complex i canviant i a la necessitat d'enginyar noves estratègies de lluita servint-se magistralment de mitjans com Internet. El llibre, en definitiva, és el testimoni d'una persona incansable que, per sobre de tot, fa el que creu i creu en el que fa. I això és el que val.

Abolim la banca
Testimoni d'un activista que ha desafiat el poder

Enric Duran
Ara Llibres, 2009
213, pàgines

La Gordíssima de Sant Andreu a la corda fluixa

Una campanya d'activitats traurà els tallers del centre social al carrer

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

El propietari de l'immoble on actualment hi ha el Centre Social Okupat La Gordíssima -resident a Madrid- ha interposat una demanda contra un membre del col·lectiu que gestiona l'espai per iniciar el procés de desallotjament. Davant d'aquesta situació, el col·lectiu del CSO ha iniciat i impulsat una campanya en contra del desallotjament, amb una mostra d'activitats al carrer on es presentaran els tallers que s'hi estan duent a terme des que es va okupar.

El CSO La Gordíssima és un espai alliberat i autogestionat ubicat al carrer Gordi, a Sant Andreu de Palomar, que portava més de dotze anys abandonat pel seu propietari, fet pel qual ja havia

estat okupat anteriorment. Després de romandre mesos tapiat i en desús, la nit del 15 de novembre de 2008, un grup de persones va alliberar l'espai. La voluntat era obrir-lo al poble a través d'un projecte cultural nascut de les necessitats veïnals que el districte no satisfà i reclamar el dret a un habitatge digne, així com la creació d'un espai autogestionat allunyat de les polítiques institucionalistes i dels interessos econòmics.

En resposta al judici previst pel dijous 2 d'abril al jutjat de primera instància número 30 de la Via Laietana, el col·lectiu del CSO hi ha convocat una concentració de suport a partir de les deu del matí. Alhora, el proper 4 d'abril, se celebrarà una matinal de portes obertes per donar a conèixer la feina de rehabilitació feta a l'espai

durant els darrers mesos i la gran confluència de tallers i activitats que continuen desenvolupant-s'hi.

CINEMA

Experiències audiovisuals de les fàbriques autogestionades de l'Argentina

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

Fàbriques Okupadas és una exposició audiovisual sobre les Empreses Recuperades pels seus Treballadors (ERT) a l'Argentina després de la crisi de l'any 2001. La mostra, elaborada pel fotògraf Jerónimo Rivero i l'antropòleg Thomas Prola, reuneix textos i fotografies recollides a partir de 2007 a deu d'aquestes fàbriques autogestionades. També es projecta el vídeo *Obreros del Vapor*, realitzat per estudiants de la Facultat de Belles Arts de la ciutat de La Plata.

L'exposició es pot visitar fins el 12 d'abril al Centre Cívic Sagrada Família de Barcelona. Després seguirà una ruta itinerant cap a l'Ateneu Popular de Nou Barris (del 14 d'abril al 4 de maig), el Casal de

Joves de Sant Just Desvern (del 2 al 16 de juny) i el Centre Cívic Porta Sòller de Nou Barris (del 9 al 31 d'octubre de 2009).

CINEMA

Històries contradictòries al Japó de la postguerra

Es compleixen deu anys de la mort de Keisuke Kinoshita, director de culte del cinema nipó i retratista dels conflictes contemporanis del seu país

Fotograma d'un film de Keisuke Kinoshita

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

L'ombra allargada d'artistes d'una generació anterior com Yasujiro Ozu i Kenji Mizoguchi i el fet de créixer en paral·lel a l'esclat d'Akira Kurosawa han enfosquit la recepció occidental de Keisuke Kinoshita, un artesà d'èxit del cinema japonès que va morir ara fa deu anys. Poc a poc, la seva filmografia es va difonent als Països Catalans i diversos DVD il·lustren les primeres passes d'un narrador que va assumir la responsabilitat de la direcció en ple auge de la guerra del Pacífic. En el Kinoshita primerenc, s'hi perceben tensions que condueixen a projeccions ideològiques contradictòries. Com en molts compatriotes seus, en ell cohabitaven el recel davant la militarització i una nostàlgia nacionalista, potencialment reaccionària, vers una cultura tradicional idealitzada.

Així, el seu segon llargmetratge, *El adió de un hijo*, és una mostra xocant de propagandisme. Kinoshita no va ser l'únic que va signar -per vocació o per obligació- vehicles legitimadors del bel·licisme. Fins i tot Mizoguchi va haver de transigir, mentre que a Ozu la presentació de projectes jutjats inadequats, unida a la mobilització militar, va costar-li una dècada d'escassa activitat. *El adió de un hijo* compleix algunes de les normes de les ficcions adoctrinadores, com la pretensió de convèncer

l'espectador que va més enllà d'una anècdota narrativa en explicar-li esdeveniments situats en temps cronològics diferents i viscuts per individus diferents. Al film, els homes d'una família viuen diferents campanyes bèl·liques de la història recent, sempre destinades a defensar el país d'ingerències occidentals. La difusió d'una visió col·lectivista i sacrificial de la societat, on totes les vides estan al servei de l'emperador, és esgotadorament insistent.

Postguerra contradictòria

Els primers anys de postguerra van suposar la consolidació professional d'un director que basculava entre la comèdia i el drama amable, sense assumir un discurs personal concret però mostrant una inusual tendència a la sàtira. *El retrato de Midori* va ser un dels seus primers intents d'acostament a formes neorealistes. La ficció està propulsada per una anècdota senzilla i amb abast social: un home i la seva jove amant es traslladen a una casa propietat del primer, on cohabitaven amb els llogaters que volen expulsar per revendre l'edifici. En el desenvolupament, l'especulació amb els immobles s'uneix amb una mirada confusa al conflicte entre dona tradicional i dona alliberada. La indecisa protagonista serà una de les dones de Kinoshita que, des d'una quotidianitat desacomplexada freqüentment infel·lix, sent la pulsio d'acostar-se a

la vida domèstica mitjançant l'enamorament.

Un gran èxit industrial va ser *Carmen vuelve a casa*, primera producció nacional japonesa en color. Pintoresca i escapista, retrata amb amabilitat un Japó rural que, malgrat estar retratat en clau humorística, resulta un paradís perdut entrançable. Si bé es podria intuir una intencionalitat reaccionària en aquesta representació, la seqüela *Carmen se enamora* provoca desconcert: mitjançant la figura d'una política nacionalista que defensa la remilitarització, Kinoshita ridiculitza els intents de ressuscitar un Japó essencialista. Així, l'autor sembla demostrar que no només la modernitat està en el seu punt de mira crític (l'art modern en clau paròdica i la dona moderna en clau potencialment dramàtica), sinó que és capaç de satiritzar tota mena de posicionaments. Després de diversos èxits comercials a escala local, *Veinticuatro ojos* (1954) va acabar situant-lo dins el panorama cinematogràfic mundial.

FILMOGRAFIA KEISUKE KINOSHITA

El adió de un hijo (1944)
El retrato de Midori (1948)
Carmen se enamora (1951)
Carmen vuelve a casa (1952)

CINEMA

Religions ridícules

Bill Maher exposa les absurditats de les diferents religions a 'Religulous'

Religulous

Director: Larry Charles | Guió: Bill Maher | País: EUA | Any: 2008 | 101 min. | Documental | Estrena: 08-04-2009

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

L'escritor, presentador de televisió, comentarista polític i còmic Bill Maher fa un creuament entre *Fahrenheit 9/11* i *The God Delusion* de Richard Dawkins en el seu nou documental *Religulous*, un mot que barreja les paraules *religiosus* i *ridiculous*, és a dir, religiós i ridícul.

Larry Charles, director de la polèmica *Borat*, que també era un documental del mateix estil, és el director de *Religulous*. Lionsgate, la productora que l'ha dut a terme, en aquest cas és la mateixa que va fer *Fahrenheit 9/11*, dirigida i protagonitzada per Michael Moore.

El documental presentat i dirigit per Maher -una mena de Buenafuente nord-americà amb programa diari a la cadena HBO- és un atac frontal contra totes les religions: no se centra en una creença concreta, sinó

que les ataca totes per igual. Descriu les idees i creences religioses que són evidentment absurdes, còmicques o ridícules.

Maher viatja per tot el planeta entrevistant persones en relació a Déu i la religió: explora diferents punts de vista sobre les religions a indrets com Jerusalem o el Vaticà i entrevista creients de tot tipus i condició, ja siguin jueus, cristians, musulmans, satanistes o membres de la secta dels raelians. El documental també entrevista el neurocientífic Andrew Newberg, que es dedica a practicar escàners cerebrals a les persones mentre resen o mediten.

Maher no planteja el documental com un estudi teològic, però és recomanable per tota aquella gent que vulgui divertir-se amb les respostes -en alguns casos delirants- dels entrevistats. El film, per cert, s'estrenarà coincidint amb la celebració de la Setmana Santa.

CINEMA

Medianoche

(Sherlock Films, 1939)
Director: Mitchell Leisen
Guionistes: Billy Wilder, Charles Brackett
Durada: 96 minuts

Quan el crack del 29 va començar a quedar enrere, les pantalles nord-americanes es van omplir de ficcions amables sobre l'arribisme social mitjançant la seducció i el desig de diners per aconseguir seguretat. Una d'aquestes heroïnes atípiques és Eve Peabody, que cerca un marit ric. A París, un home madur la contractarà perquè sedueixi l'amant

de la seva dona. Però, un amor inadequat dificultarà els avenços d'Eve: un taxista polonès encaparrat a casar-se amb ella. Billy Wilder i Charles Brackett van ser els guionistes d'aquesta petita delícia, molt més romàntica que no pas satírica. L'estil del director, Mitchell Leisen, no els va convèncer i Wilder no trigaria a debutar com a autor complet. I.F.

CINEMA

Los jóvenes salvajes

(Crest-Suevia, 1961)
Director: John Frankenheimer
Guionistes: Edward Anhalt, J. P. Miller
Durada: 98 minuts

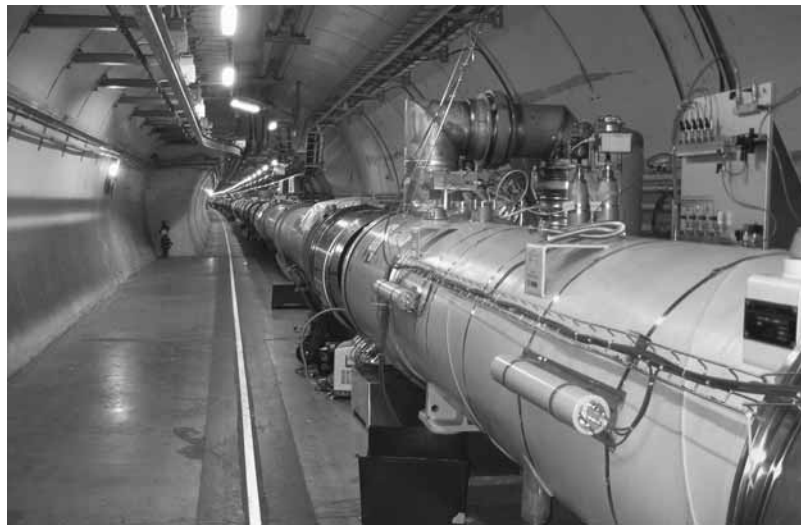
Un jove porto-riqueny és assassinat per tres pandillers a un Harlem violent i racialment compartimentat. Un ajudant del fiscal s'implicarà en la investigació del cas per aconseguir un veredict de pena capital però, poc a poc, acceptarà la influència de l'entorn en els actes dels criminals. Amb un inici brillant i un desenllaç poc creïble, *Los jóvenes salvajes* és una

bona mostra d'un cert cinema nord-americà moderadament progressista. Un primerenc John Frankenheimer (*El mensajero del miedo*) va signar aquest drama judicial que combina discursos redemptoristes (potser polèmics en el seu moment) amb interessants treballs de càmera, anticipadors de la fortalesa visual de futurs films de l'autor. I.F.

, expressions

Galàxies, protons i 'soufflés'

La ciència busca respostes últimes en la física de partícules quan se celebra l'Any Internacional de l'Astronomia

Vista del túnel de 27 quilòmetres de diàmetre on es volen reproduir les condicions dels primers instants de l'univers

Joan-Andreu Moll
cultura@setmanaridirecta.info

Alguns dels millors cuiners del món (que dirien els del *Polònia*), entre ells l'insigne noi de l'Hospitalet, van ser els encarregats d'elaborar el sofisticat menú de gastronomia molecular que va acompanyar la inauguració fastuosa de l'accelerador de partícules més gran del món a Ginebra l'octubre de l'any passat. Entre tassa i tassa del café semisòlid d'en Ferran, sembla que ningú -polítics, homes de negoci, alguns científics- recordava que l'accelerador que ha costat tants i tants diners no s'havia pogut posar en marxa. Tant se val, *the show must go on*. A dia d'avui, el fantàstic aparell que suposadament ens ha d'acostar a alguns dels misteris més insondables de l'univers roman desconectat.

L'anècdota posa de manifest un dels principals mecanismes de legitimació de l'establishment científic: l'espectacle. Un espectacle que projecta la imatge d'una ciència que és sinònim de progrés i de benestar, però altament tecnificada, allunyada de la gent del carrer i només a l'abast de les elits científiques especialitzades.

'De la descripció de l'esfera del cel...'
La notícia coincideix amb la celebració de l'Any Internacional de l'Astronomia. Enguany fa 400 anys que Galileu va apuntar el cel per primera vegada amb un telescopi i va obrir la porta a l'estudi i el descobriment de l'univers no visible a ull nu. Un punt d'inflexió decisiu en una llarga cursa, la del coneixement i la comprensió del cosmos, que es va iniciar -que en tinguem constància- amb els primers assentaments neolítics humans.

Els primers passos van consistir en la descripció del firmament i d'alguns fenòmens astronòmics com els cicles solars -dies, nits, esta-

cions- i lunars, els eclipsis, el moviment dels astres o el pas de cometes. Una etapa caracteritzada per les explicacions de caràcter mitològic i sobrenatural en les quals l'astronomia, les matemàtiques i la religió van de la mà en l'intent de donar respostes plausibles als enigmes que ens han acompanyat com a espècie al llarg dels segles. Així, egipcis, sumeris, maies o babilonis troben solució a alguns dels problemes pràctics més immediats amb els quals es devien enfrontar les primeres civilitzacions: quan hem de sembrar, marxar de viatge o celebrar una festa? Com ens podem orientar? Tornarà a sortir el sol després d'un eclipsi?

El desenvolupament de l'astronomia a l'antiga Grècia va assentar les bases dels coneixements actuals. La primera explicació cosmològica que no recorre a forces i poders divins sinó a l'observació directa de la natura ens la dona Tales de Milet (VI a. de C). Per Tales, tot estava format d'aigua, també l'univers. El seu model contemplava el món com una bombolla dins d'una gran massa d'aigua i va donar la primera explicació científica de l'univers, els seus moviments i la seva composició.

Ja el segle IV a. de C., Aristòtil va demostrar que la Terra era rodona amb una senzillesa que no deixava espai als dubtes (si l'ombra del planeta sobre la lluna durant un eclipsi és circular, el cos que la projecta és una esfera).

Aristarc (III a. de C.) fins i tot va tenir la gosadia de proposar que la Terra gira al voltant del sol i que les estrelles visibles són infinitament llunyanes. Anatomia insuperable, ja que l'aparent immobilitat relativa del que anomenaven esfera d'estrelles fixes era, precisament, la demostració que la Terra constituïa el centre inamovible, la Llar -que digué Cleantes en referència al dogma aristotèlic- de l'Univers. Aristarc suposava, però, que l'univers havia

de ser molt més gran del que es pensava i, per això, tot i que la Terra es movia i canviava de posició respecte a les estrelles, no podíem apreciar un moviment relatiu entre elles.

El model heliocèntric d'Aristarc, a part de donar-li alguns maldecaps, va ser ignorat fins que Copèrnic el va rescatar dos mil anys després. El geocentrisme aristotèlic, sistematitzat per Ptolomeu el segle II, no només s'adaptava millor a les consideracions religioses i polítiques de l'època, sinó també als recursos tècnics que hi havia a l'abast. De fet, les intuïcions d'Aristarc respecte el moviment relatiu de les estrelles no van poder ser constatades fins entrat el segle XX.

...als misteris del Big Bang

Avui, l'astronomia torna a girar la mirada -com va fer Demòcrit amb la seva teoria atòmica- al món de les partícules elementals, als constituents bàsics de la matèria. Els telescopis moderns i eines com la teoria de la relativitat d'Einstein ens han aprofitat a un univers en expansió de confins encara desconeguts, però no donen resposta als orígens. L'accelerador de partícules amb què començàvem pretén reproduir, mitjançant col·lisions entre protons llençats gairebé a la velocitat de la llum, les condicions que es van donar durant aquells primers instants.

És indubtable que la recerca en aquest camp suposa un desafiament apassionant per la comunitat científica i que les respostes poden generar resultats insospitats.

Què hi feien, però, empresaris i polítics en una inauguració que no inaugurava res? D'entrada, no semblen persones interessades en la física de partícules elementals i, no obstant això, hi dediquen temps i molts diners i en fan bandera. Potser el nom de la institució mare ens pot donar pistes: Centre Europeu de Recerca Nuclear (CERN).

. EL REBOST

Temps d'espàrrecs

Mireia Pascual i Òscar Romero
rebost@setmanaridirecta.info

Des del febrer i fins a l'abril, podem gaudir d'una activitat recol·lectora molt popular i, sortosament, menys mediàtica que caçar bolets: collir espàrrecs.

L'espàrrec es menja des de temps molt remots, els grecs ja en menjaven i els romans van ser els qui van començar a cultivar-los. Al *De re coquinaria* -el llibre de receptes més antic que es conserva, datat al segle III-, trobem una recepta per cuinar-los.

D'espàrrecs, n'hi ha de diferents tipus. Els espàrrecs verds són una varietat que es conrea, són gruixuts i les seves gemmes tenen un color violaci. Els espàrrecs blancs també es cultiven, però de forma diferent. Creixen sota terra i no reben la llum del sol, d'aquí el seu color. S'extreuen manualment, amb una cura exquisida, fet que encareix el seu preu de venda.

Els espàrrecs de marge -més prims- són els que es busquen

amb afició. Broten de l'esparguera (*Asparagus acutifolius L.*), una planta herbàcia de la família de les liliàcies que creix de forma salvatge als marges dels conreus, matollars i fons de barrancs. Sovint també es troba sota d'oliveres i garrofers.

Així doncs, la tècnica consisteix a cercar l'esparguera i mirar a sota (vigileu les punxes!) i als voltants amb molta atenció perquè els espàrrecs -molt ben camuflats- sovint passen desapercebuts. S'han de tallar amb navalla o tisores. No els arrancarem de l'arrel i rebutjarem aquells que ja han començat a espigar-se perquè no són prou tendres per cuinar. No farem servir cistelles o bosses de plàstic, els portarem a la mà i els lligarem amb un cordill en manolls. Quan arribem a casa, els ficarem en un got d'aigua i els tallarem justament abans de cuinar-los.

El seu ús més habitual és en forma de truita, però també hi ha altres maneres de preparar-los. Us n'expliquem un parell.

Amanida de tomàquets i espàrrecs

3 o 4 tomàquets
1 manat d'espàrrecs

Per la vinagreta:
olives negres sense pinyol
vinagre, oli d'oliva, sal i pebre.

Escaldem els espàrrecs i els deixem refredar. Tallem el tomàquet a rodanxes molt primes i anem alternant capes de tomàquet i d'espàrrecs, regant-les amb la vinagreta. Ho empolvorem amb escames de sal.

Espàrrecs amb ou escalfat

1 manat d'espàrrecs
1 ceba
ou
sal, oli, pebre

Rentem els espàrrecs i els tallem a trossets des del cap i fins que no es puguin trencar amb facilitat amb els dits, d'aquesta manera rebutgem la part que és massa dura per menjar. Els ofeguem amb la ceba tallada a làmines en una paella amb oli. Quan estiguin tendres, els salpebrem i hi posem l'ou. Deixem quallar la clara i... llestos!

Després de pair-los, apreciem una olor característica a l'orina, deguda a les seves propietats diurètiques. També se'ls atribueix una qualitat rejuvenidora (tenen àcid fòlic en grans quantitats) i un llegendari efecte afrodisíac (pel seu contingut en zinc).

En resum, anar a collir espàrrecs és una bonica manera de gaudir la natura i la companyia. Sense pressa, l'espàrrec com a mitjà i no com a fi.

Recomanem

BERGA

**Divendres 3 d'abril
PRIMAVERA LLIBERTÀRIA**

20h. Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. del Balç. 4. Cinefòrum sobre el documental *The Weather Underground* de Sam Green i Bill Siegel, sobre un grup d'activistes americans contra la guerra de Vietnam. Dissabte 4 d'abril. 12h. Mirador de Queralt. Carretera del Santuari de Queralt. Acte d'homenatge al company Ramon Casals *Ramonet Xic* i la resta d'anarquistes que van lluitar per l'alliberament. 14h. Dinar popular a la Font Negra: fideuà per tothom. Per reservar: actll@berguedallibertari.org 18 h. Projectió del documental *Cuba, memoria sindical*, produït pel Grupo de Apoyo a los Libertarios y Sindicatos Independientes en Cuba (GALSIC). Xerrada-col·loqui *Cuba: 50 anys de revolució o de dictadura?*, a càrrec d'Octavio Alberola, membre de les Joventuts Llibertàries, lluitador antifranquista i col·laborador directe de la revolució cubana. 23h. Concert: Surfing Sirls (punk). Organitza: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs / Ateneu Columna Terra i Llibertat

LLEIDA

**Dissabte 4 d'abril
4rt. ANIVERSARI
CSA LA MARANYA
C del Parc, 13.**

Davant l'amenaça urbana, urbanística i *maderística* que caracteritza els esdeveniments multitudinaris a la Maranya, et convidem a venir a navegar amb nosaltres. Perquè això no és una bassa d'oli i com més siguem més remarem. Les veles s'inflaran i el vent ens portarà, com un cavall desbocat, vers el poder. Per destruir-lo. Puges?

18h. Inici: Lligueta de volei platja sobre asfalt (hi haurà premis), jocs per adults (el premi te l'hauràs de *currar*), pintada de mural. Abans de sopar es faran diverses actuacions: contes per adults, sopar a la fresca, presentació dels quatre anys de La Maranya. I a la nit... Karaoke i festa amb PD's.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

ALACANT

Dissabte 4 d'abril
Jornades sobre la Guerra Civil
18h. Ateneu Llibertari l'Esclètxa. C. San Carlos, 120, barri del Pla. Xerrada sobre el feixisme al País Valencià a càrrec de membres de la Coordinadora Antifeixista Intercomarcal. 20h. Concentració d'homenatge a les víctimes del franquisme. Més informació: escltxa.org/2009/03/23/jornades-sobre-la-guerra-civil-a-alacant

BARCELONA

Divendres 3 d'abril
Regala una Faràndula a l'Abril!!
21h. Casinet d'Hostafrancs. C. Rector Triadó, 53. Nit de cançó rebel amb Cesk Freixas. Oferta 2x1: anticipades 8 euros i a taquilla 10 euros. Organitza: Assemblea de Barri de Sants

Presentació de El Manifest d'Unabomber traduït al català
19h. CSO La Gordíssima C. Pons i Gallarza, 10.

Del 3 al 5 d'abril
10è Aniversari Rogelio Rivel

Ateneu Popular de Nou Barris. C. Portlligat 11-15. Divendres 3 d'abril: 22:30h. Cabaret de circ amb exalumnes. Dissabte 4 d'abril: 13h. Pista oberta. 17h. Tallers de circ. 19h. Cercavila. 22:30h. Cabaret de circ amb exalumnes. Diumenge 5 d'abril: 11h. Taller de circ familiar. 13h. Pista oberta. Totes les activitats són gratuïtes. Més informació: escolacircrr.com

Dissabte 4 d'abril
No a l'OTAN, no a les guerres
17:30h. Plaça Sant Jaume Amb intervencions sobre l'OTAN i les ocupacions. Organitza: Campanya No a l'OTAN, no a la guerra, Plataforma Aturem la Guerra i Moviment per la pau Més informació: aturemlaguerra.org i movimentperlapau.org

Xerrada: "Actualitat i acció directa als territoris ocupats de Palestina"
19h. CSO La Gordíssima C. Pons i Gallarza, 10.

Sopador i concert de Josep Romeu, cantautor folk de Tarragona
21h. A l'Ateneu Popular de Vallcarca Av. Vallcarca 65.

BELLATERRA

Dijous 2 d'abril
Jornades anticanceràries
11:30-17h. Facultat de Lletres UAB. Xerrada: "La lluita dins les presons". Organitza: Col·lectiu SUPRESIÓ

FIGUERES

Diumenge 5 d'abril
Sortida amb bicicleta per conèixer el tram baix de la Muga
De 10 a 17h. Lloc de trobada: Rambla de Figueres. Sortida amb bicicleta per conèixer el tram baix de la Muga. El recorregut és de prop de 20 km (només anada). En cas de pluja l'activitat no es faria. Es recomana porta dinar. Gratuït. Organitza: IAEDEN

GIRONA

Dimarts 14 d'abril
Seminari: "La Crisi en el capitalisme actual. Fonaments i diferents impactes"
20-22h. Centre Cívic de Pla de Palau. C. Saragossa, 27. Sessió 1. Sessions a càrrec de membres del Seminari d'Economia Crítica TAIFA. Els seminaris són gratuïts.

Les inscripcions es poden fer a La Màquia o enviant un correu electrònic a: crisigirona@gmail.com. Organitza: Centre Social La Màquia, CGT i Endavant.

MAÓ

Divendres 3 d'abril
Glosat menorquí
21h. Recital de poesies improvisades al Centre Social de Barri - Maó. C. Rosari, 10a. Amb un sonador vingut d'Es Migjorn i tres glosadors de Ferreries, Es Castell i Maó.

MOLINS DE REI

Dijous 2 d'abril
Construïm Solidaritat entre pobles. Cicle de xerrades internacionalistes
20h. Casal Popular les Quinze Arcades. Plaça de la Creu, 17. Amb Víctor Morocho, de la Federación de Organizaciones Campesinas Indígenas y Negras del Ecuador.

TERRASSA

Dissabte 4 d'abril
Via mandarina de La Pegatina
21:30h. A la Factoria d'Arts. C. Rasa, 64.

Concert de La Pegatina + Los Mala Gana. Preu 6/8 euros

VALÈNCIA

Dissabte 4 i diumenge 5 d'abril
IX Mostra del llibre anarquista
17h. A La Mandràgora. C. Mare vella. Presentació del llibre: *La Traïcion de la hoz y el martillo*, d'Erick Benítez Martínez. 19h. Libreria Sahiri. C. Dances, 5. Presentació del llibre: *Los pulsos de la intransigencia*. Lemoniz, Leizaran, Itoiz, de Juanito Esteban. Diumenge 5. 12h. Presentació del llibre *A la vuelta de la esquina. Relatos de racismo y represión*, d'Eduardo Romero. 13h. A La Mandràgora. C. Mare vella. Presentació del llibre: *Nos estamos acercando. La Historia de Angry Brigade*, de Servando Rocha. Hi haurà parades.

VILADECANS

Divendres 3 Abril
Jornades en defensa del territori a Viladecans
20h. CSO Els Timbres. Avinguda Generalitat, 27. Passi del documental *Solidarism con Itoitz*. Organitza: Maulets Baix Llobregat

Sortim de casa

MATARÓ

Divendres 3 d'abril
CONCENTRACIÓ CONTRA LA REPRESSIÓ AL MOVIMENT ANTIBOLONYA
20h. davant l'Ajuntament

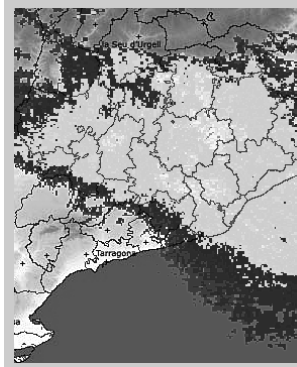
Davant la repressió contra el moviment contrari al procés de Bolonya i en especial els fets succeïts al llarg del dimecres 18 de març a Barcelona, els estudiants del Maresme convoquem una concentració amb l'objectiu de remarcar que l'única solució al conflicte que es viu a les universitats és la paralytació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i l'inici d'un procés de debat profund de transformació de la universitat pública i també per exigir la fi de la criminalització i la persecució que pateixen els estudiants crítics amb el procés de Bolonya.

Dies 3 i 4 d'abril
CRIDA A L'ACCIÓ DIRECTA NO VIOLENTA I AL BLOQUEIG DE LA CIMERA ON L'OTAN CELEBRARÀ EL SEU 60 ANIVERSARI A BADEN I ESTRASBURG

Durant molts anys, ens van presentar l'OTAN com la *defensa* davant del bloc de l'Est. Però, gairebé dues dècades després de la caiguda del mur de Berlín, l'OTAN no només encara existeix, sinó que es torna més perillosa i esdevé un obstacle cada vegada més gran per la consecució de la pau mundial. Des del final de la guerra freda, l'OTAN ha reforçat el seu paper d'eina al servei de l'acció militar dels EUA i els seus aliats, que promouen l'anomenada *guerra contra el terror*.

El temps que ha fet... i que farà

Ara sí, els embassaments catalans no podran encibir les grans quantitats d'aigua que baixen de les muntanyes i hauran d'obrir comportes. Un llarg període de pluges i l'arribada del desglaç faran que els propers dies es superi de mitjana el 90% de capacitat dels pantans de les conques internes. Això farà que s'hagin de buidar lentament per evitar que sobreeixin. Les precipitacions afectaran principalment les comarques de Barcelona, Girona i el Pirineu Oriental (foto: imatge del radar el 31 de març).

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Servando Rocha PERIODISTA

“Tota revolta necessita la seva banda sonora”

Servando Rocha és, entre altres coses, fundador de l'editorial La Felguera, on ha publicat diversos llibres sobre contracultura, rebel·lió i lluita armada —molts d'ells centrats en les dècades dels seixanta i setanta— i, recentment, ha editat 'Agotados de esperar el fin. Subculturas, estéticas y políticas del desecho' amb l'editorial Virus. A més, toca a la banda de hardcore-punk Muletrain i participa de diverses lluites socials a Madrid.

Xavier Urbano
entrevista@setmanaridirecta.info

Poder negre, lluita armada, insurreccions... Els 60 i 70 van ser uns anys convulsos, especialment als Estats Units. Fins a quin punt el fet que a l'Estat espanyol es perdessin aquests anys a causa a la dictadura ha condicionat l'aparició de subcultures i dels conseqüents esclats socials?

Moltíssim. A l'Estat espanyol hi ha hagut molt poca producció literària. No vam viure un maig del 68 i, amb la caiguda de la dictadura, va aparèixer tot de cop, tota la contracultura, amb trets molt concrets. D'altra banda, però, comporta una riquesa, perquè hem desenvolupat característiques pròpies, encara que no es valorin. Per exemple, el flamenc, l'expressió popular de cultura obrera més gran que hem tingut. O l'aparició del fenomen del hip-hop al voltant de Torrejón. En aquest sentit, la seva aparició als anys vuitanta i la seva posterior implantació a Europa l'han acabat convertint en una

“Les revoltes que vindran segurament seran menys romàntiques i més nihilistes”

gran cultura, però també en vehicle d'expressió política. Tota revolta necessita la seva banda sonora. A l'Alemanya dels anys trenta hi havia el swing i el jazz; als EUA, el blues. El hip-hop és —per les seves pròpies característiques— un vehicle assequible, precari, de carrer, visualment molt potent. A França, l'aparició d'aquesta tercera generació d'immigrants ha donat un caràcter propi al hip-hop. Quan van esclatar les revoltes, molts deien que els revoltes no tenien discurs polític, que l'únic que tenien era el hip-hop i el “merda a la policia”. A vegades,

negar-ho tot és tenir clar el que vols. I aquestes són les formes d'ara, ja no viurem un altre maig del 68. Les noves formes seran estranyes i caldrà comprendre-les.

Sovint hi ha una exigència de contingut polític en les formes d'art crítiques, com si l'art i la cultura haguessin d'estar al servei d'una causa política o d'una gran ideologia.

Hem arribat a un cert grau de perversió. Hi ha una frase que diu que no es pot ser rebel quan la rebel·lió és la norma i, avui dia, els discursos crítics ja estan instal·lats en el poder. Així doncs, potser no és tracta d'això, sinó de plantejar-se què és allò contemporani i transgressor, veure com es pot escandalitzar, tot i que ara mateix és molt complicat perquè l'escàndol és la norma. Potser es tracta de resituar el paper de l'art i la cultura en la societat, potser cal començar per negar l'art i la cultura com a institucions i començar a promoure la vida, la pràctica de la política. L'art i la cultura, per si mateixes, poc podran dir en processos revolucionaris i si les revoltes com les de França o Grècia volen fer ús de pràctiques culturals, dependrà d'elles. Però potser no és necessari que l'art estigui al servei de la revolució perquè l'art contemporani és l'art del poder. El discurs ha canviat molt.

Potser des dels espais alternatius no s'estan intentant generar propostes en l'àmbit cultural de forma prou seriosa?

Sempre ha estat així. L'underground sempre ha estat el laboratori per crear fórmules que després seran integrades, des de la guerrilla de la comunicació fins al mateix hip-hop.

Una de les garanties perquè els projectes tirin endavant és que hi hagi un lideratge fort...

En les avantguardes artístiques, tot i que es parlava de moviments,

cada individu era únic. Potser la manca de lideratge —que crec que sempre és quelcom sa— fa que l'activisme, més que parlar d'horitzontalitat, s'hagi instal·lat en la mediocritat: es copien textos, poca gent crea discursos propis, cada cert temps ens influeixen petites modes. Potser la lectura és molt pobre. Estem en un moviment que es troba en hores molt baixes perquè no es percep res al carrer.

No es pot ser rebel quan la rebel·lió és la norma i, avui dia, els discursos crítics ja estan instal·lats en el poder

Pot ser que, en aquestes hores baixes, el trampolí cap a la integració s'hagi tornat molt més atractiu?

La integració sempre serà així. El problema és que la persona que estigui duent a terme una pràctica política que vulgui ser recuperada tingui els recursos i la visió suficients per no convertir-se en quelcom previsible. Quan els dadaistes es van tornar un moviment establert, ells mateixos deien que els veritables dadaistes estaven en contra de Dada. Això ho podríem aplicar actualment. Quan Andy Warhol, l'any 1966, va muntar un espectacle amb la Velvet Underground, els va posar tots d'esquenes i de negre per trencar la diferència entre l'espectador i l'artista. Crec que aquesta capacitat de sorprendre i de no caure en la previsibletat és l'única via per escapar-se i no caure en la recuperació, que

sempre és inevitable. Avui dia, sempre *El país de las tentaciones* i supura radicalitat. Fa uns mesos, va publicar un reportatge d'una moda que es deia Vagabunda Chic, o sigui que fins i tot s'està recuperant l'estètica dels *homeless*. O a Alemanya, on un museu d'art contemporani va fer una exposició sobre Ulrike Meinhof. Si fins i tot la RAF (Red Army Faction) es converteix en una icona pop, imagina't tot el que pot ser recuperat...

On poden haver-hi potencialitats per subvertir...

Creo que els estrangers tenen el seu propi codi cultural i el seu propi llenguatge. També crec que vénen temps interessants amb la crisi i el tema de l'habitatge. El que és clar és que el lloc comú serà el carrer. Petits esclats de revolta quotidiana, com els que van haver-hi a Madrid amb el tema dels parquímetros. És en aquests moments que el veí deixa de ser un desconegut i comença a prendre cartes en l'assumpte i a intentar governar la seva pròpia vida. En aquesta època de crisi hi haurà moments molt interessants, però crec que la gent d'esquerra no en formarà part. Com quan a França va haver-hi la revolta de les *banlieues*, que l'esquerra es va quedar acollonida. Si la gent de les *banlieues* hagués aparegut amb una bandera roja i negra, se'ls hauria etiquetat com el nou subjecte revolucionari, però com que eren pràctiques noves només els mediadors socials van saber veure que allà hi havia una negació de la vida moderna. Ho tenien claríssim. Les pràctiques de ruptura que hi haurà ens superaran. És possible que hi anem darrere i, per suposat, els intents de dirigir les revoltes s'han acabat. Les revoltes que vindran segurament seran menys romàntiques i més nihilistes.

. LA COLUMNA

Traçant futur

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Pintura roja i bona traça. És tot el que va fer falta als qui, amb molta agudesesa, van pintar una línia vermella al terra just davant la porta de la Universitat de Barcelona, pocs dies després del desallotjament i que tant ràpidament va ser esborrada. No es va poder impedir, però, que la imatge —i sobretot la resposta genial al desafortunat sermó del rector— resti immortalitzada a la xarxa. Al marge del simbolisme de l'acció, em vull quedar amb la simple dada de quina mà traçava la línia aquest cop. Perquè és més important traçar les nostres pròpies línies vermelles que travessar les seves. I vist el desenllaç de la tancada universitària —que ha situat el debat sobre Bolonya a primera plana informativa i social— i malgrat l'alt cost de patir la violència arbitrària —i arbitrada— per part dels Mossos contra estudiants, periodistes i simples vianants —episodi que es va tancar amb la lliçó magistral de desobediència civil impartida pels estudiants durant la darrera manifestació—, no es pot dir que l'estudiantat hagi passat, sinó traçant, la línia vermella. A tots els rectors catalans, fent-los viva memòria de les conseqüèn-

És més important traçar les nostres pròpies línies vermelles que travessar les seves

cies de fer entrar o no la policia dins les universitats. Als responsables polítics d'ICV, ubicant-los en un punt de no retorn en què qualsevol altra decisió que no sigui deixar Interior significarà la renúncia oficial i definitiva a representar un determinat espai polític. I a la societat, assenyalant-nos el límit entre ser tractades com a ciutadanes majors d'edat que participem de les decisions polítiques —com debatre el model educatiu i universitari que volem— o ser tractades com a simples consumidores i usuàries de béns i serveis sense badar boca.

